

FOGYATÉKKAL ÉLŐ EMBEREK NEMZETKÖZI VILÁGNAPJA

PÁLYAMŰVEK

2022.

BAJAI
TANKERÜLETI
KÖZPONT

TARTALOMJEGYZÉK

ÁLTALÁNOS ISKOLA FELSŐ TAGOZATOS KOROSZTÁLY	2
Ő még csak egy kis óvodás!	2
A pici Edgár	3
Egy nyári nap	6
Egy tökéletes kistestvér	8
A legszebb csillag	10
Veszélyes halloween	12
Nem más	15
Csönd	16
Lili története	17
Hangok	19
Négy keréken	21
Nélküled	23
A lábammal, de nélküle	25
Az emlékeimben láthatlak	26
Olyan a barátom, mint én	30
Éld az életet!	32
Szerencsés fiú	34
KÖZÉPISKOLÁS KOROSZTÁLY	36
Napsugár	36
A gonosz ember	40
A cél	42
Az időgép	46
Számomra a másság	50
Andi, az új osztálytárs	51
Egy barátság kezdete	53
Légy önmagad	56
Meg nem érdemelt bánásmód	57
Nem vagyunk egyformák	59
Kicsit más szemmel	61
Vers egy órához	64
Remény...	65
FELNŐTT KOROSZTÁLY	67
Csonkolva teljes	67
Papírhajó	69
A pillanat	73
KATEGÓRIÁN KÍVÜLI ALKOTÁSOK	77
Kitti világa	77
Beni	78
Én	79

ÁLTALÁNOS ISKOLA FELSŐ TAGOZATOS KOROSZTÁLY

Név: Nagy Léna Lora

Osztályfok: 7.

Intézmény: Nagyasszonyunk Katolikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium

Felkészítő: Buresné András Szilvia

Kód: 2022/01/F

Ő még csak egy kis óvodás!

A kisöcsém három évvel fiatalabb nálam.
Volt egy rosszcsont ovis társa,
mindig harcban álltak.
Akárhogyan ármánykodtak, melyik az
erősebb,
a végeredmény döntetlen lett,
és mindkettő győztes!

Ahogy a nap minden reggel szokás szerint
felkelt,
úgy indult az ő kis harcuk,
soha nem adták fel!
Volt is bennük elég erő mindig starthoz
állni,
drukkoltak az ovis társak,
meg kellett próbálni!

Kezdődött a kiscsoportban,
folyt a középsőben!
Apró csínyek, ugratások,
vidám volt az élet.
Néha azért megnyugodtak, s egy kis
pihenőre
vendégként ilyenkor megjelent a béke.

De aztán a nagycsoportban
valami baj történt!
Nélküle múltak a napok és hetek,
megtudtuk, hogy a kis örökmozgó beteg!
Öcsém szomorúan járt az óvodába,
hiányzott a kis társa...

Kiderült, hogy mi is a baj,
súlyos a betegsége!
Előbb-utóbb kerekesszék is lehet a vége.
Sajnos erre nincs még gyógymód,
de nem szabad feladni!

Fejlődik a tudomány,
fogsz te még szaladni!
De nem szaladt már többet, óvatosan
lépdelt,
rémült kis szemekkel nézett szerte-széjjel.
Hisz ő még csak egy kis óvodás!
Ilyen nem történhet!
Annyi csoda várna még rá,
nem törhet mind szerteszéjjel!

Óvodai ballagáskor nem tudott már járni,
a sok kudarc után meg sem akarta próbálni.
Sors, nem teheted ezt egy kisgyermekkel!
Megtörtén ült, s nézett könnyörgő
szemekkel:
Börtönben van most a testem,
kérlek, betegség, eressz el!

Suttog a kis ovis csapat, segítene rajta,
de úgy tűnik, most kevés a szeretet
hatalma!
Rossz volt, és ezt azért kapta?
A választ rá ki tudhatja...
Mindegyikben ott a kétség,
minket büntet majd a vétség?

Itt laknak a mi utcánkban, kéthetente
látom,
iskolába messzire jár, ami bentlakásos.
Tolószékkal viszik, hozzák, talán jobb a
kedve!
Soha ne add fel a harcot! Ugye nem
feledted?
Csodák vannak, mi hiszünk benne!
A kis csapat visszavár!
Harcolj tovább, drukkol neked a sok régi
ovis társ!

Név: Répási Blanka
Osztályfok: 7.
Intézmény: Nagyasszonyunk Katolikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium
Felkészítő: Buresné András Szilvia
Kód: 2022/02/F

A pici Edgár

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy hatalmas sajtbirodalom, közepén Gouda városa. Ez a hely volt maga a menyország egy eger számára. Itt még a kerítés is sajtból volt. A város mellett élt egy mezei eger pár. Bizony itt nem volt fenékgig tejföl az életük, keményen meg kellett küzdeni a mindennapi betevőért. Már nagyon szerettek volna családot alapítani, de ebben a szegénységben nem tudtak volna még egy éhező szájat etetni.

Egyszer csak megunták a szegénységet, és a nélkülözést, úgy döntöttek elindulnak a városba, hogy ott próbáljanak szerencsét. Sikerült is egy jó helyet találni egy sajtüzem raktárában, ahol le is telepedtek. Minden kényelem adott volt számukra, amit csak szerettek volna. Mindenük meg volt, már csak egy kis egérkére vágytak, de nagyon. Hamarosan álmuk is teljesült! Tíz gyönyörű kiséger született. Leírhatatlan volt az örömük a szülőknek.

A meglepetés is hatalmas lett, amikor észrevették, hogy a sok gyönyörű apróság közül az egyik fehér, aki az Edgárd nevet kapta. Nem tudták mire vélni a dolgot!

-Asszony, ez a gyerek mitől lett fehér? Talán liszt szóródott rá?

Porolgatták, de az csak nem szürkült ki. A szomszédok is csodájára jártak, ők sem találkoztak még ilyennel. Sajnálták szegény szülőket, hogy fogják tudni majd megvédeni Edgárt, a fehér egeret a nagyvilágtól.

A kis egércsometék szépen növekedtek, egyet ki véve. Ez bizony Edgár volt, a fehér kiségerke. Anyukája próbált a kedvébe járni, finomabbnál finomabb sajt különlegességekkel, de az állapota egyre csak romlott. Edi soványka és picike volt, míg a testvérei csak kerekedtek és fejlődtek.

-Te asszony! Vigyük el ezt a gyereket a tudós bagoly orvoshoz, mert ez a kölyök beteg! - szólalt meg egérpapa.

-Vigyük, mert már én sem tudom mi lehet a gond, de tényleg valami baj lehet! –válaszolta egérmama.

El is vitték Doktor Huhoghihoz, aki megállapította, hogy a testi fejlődésben azért maradt vissza, mert laktóz érzékeny a kicsi Edgárd. Ezért tejtermékeket nem fogyaszthat a jövőben. A szülők nagyon elkeseredtek, hogy ilyen nagy áldozatot kell hoznia az egészsége érdekében az ő kicsikéjüknek. Ahogy telt-múlt az idő, a kicsi Edgár egyre jobban kerülte a többi egeret.

Rosszul érezte magát a többi egér társaságba, ugyan is sokat csúfolták szegénykét. Volt, aki azért bántotta, hogy milyen egér az, aki nem eszik sajtot! Akkor érezte jól magát, ha egyedül lehetett és olvasgatott. Szerencsére a szüleitől sok könyvet kapott, hogy ne unatkozzon.

Egy napon a sajtmeister megelégtelt, hogy az egerek folyton dézsmálják a sajtokat, és egy macskára bízta a sajt raktárt. Nagy riadalom lett úrrá az egereken!

-Most mi tévők legyünk?

-Nem lapulhatunk bent az otthonunkban, mert éhen halunk! – siránkoztak mindannyian.

-Azt olvastam, hogy a macskákat a bajuszuk segítik a szaglásba. Ha levágnánk a bajuszát, talán észre se venné, hogy itt vagyunk! –szólalt meg pici Edgár.

-Ha ezt a könyvekből olvastad, én hiszek neked. Majd én az éj leple alatt kiosonok, és levágom a bajuszát! – szólt a legerősebb egér.

-Az nem jó, mert a macskák sötétben is jól látnak! - felelte Edi.

- Butaságokat beszélsz! Azt hiszed, a könyvek helyettesíthetik az élettapasztalatot! Sötétben nem látni! –mondta az egyik fiútestvér, aki nagy önbizalommal bírt, mert erős és fürge is volt. Az éj leple alatt el is indult merészen a macska felé, hogy lenyisszantsa annak bajuszát. Ám a macska úgy tűnt, alszik, de csak úgy tett. Nagyon is éber volt, hisz világéletében éjjel vadászott. Egy szempillantás alatt elkapta az öntelt egeret. Berakta egy ketreche, hogy majd ebédre elfogyasztja másnap. Bár jobban szerette a tejet, mint az egeret. Reggelire el is fogyasztott egy tálka tejet, és teli pocakkal el fogta az álmoság. Hisz az éjjel virrasztott, úgy vélte neki is kell valamikor aludnia. El is nyomta az álom nyomban. Az egerek közt nagy volt az izgalom, tudták most kell cselekedni nyomban, vagy örökre elveszítik társukat.

-Most mit kellene tenni? –sírt az egérmama.

-Ne sírjon édesanyám! Majd én kiszabadítom a testvéremet, és megszabadulok a csúnya macskától is! -vigasztalta Edgár a mamáját.

-Ugyan már kisfiam, hogyan? Gyöngye vagy és picike. Még a kis vackodból sem szoktál soha kijönni. Hogyan tudnád te ezt a súlyos gondot megoldani! Nincsen élettapasztalatod, csak olvastál eddigi életedben! - cincogták a testvérei.

- Pont ez fog engem segíteni, sokat tanultam a könyvekből! Tudjátok, többet ésszel, mint erővel! - vágta rá határozottan Edi a választ.

Fogta magát és elindult osonva a sajtok között. Hihetetlen volt, de szinte teljesen beleolvadt a fehér kis teste a környezetébe. Óvatosan megközelítette a jóllakott alvó macskát, és egy nyisszantással levágta bajuszát, és kiszabadította a testvérét is.

Innentől kezdve nagy tisztelet övezte a kis fehér egeret. Kikérték a véleményét ügyes-bajos dolgaikban az egerek. Bízta benne, mert tudták nagyon tájékozott sok mindenben, és megtalálja a helyes megoldást mindenre.

A macska meg ezek után már csak tejet ivott. Nem is bánta, mert úgy is az volt a kedvence! Azért legalább nem kellett megdolgoznia, és tudott nyugodtan aludni az éjszaka!

Név: Harsányi Noémi
Osztályfok: 7.
Intézmény: Érsekcsanádi Biber János Általános Iskola
Felkészítő: Nemes Mária
Kód: 2022/03/F

EGY NYÁRI NAP

Június 28. Szerda

Ma úgy döntöttem, kipróbálom, milyen naplót írni. Szóval. Kovács Adelina vagyok, és egy kertes házban élek a családommal. Van egy húgom, aki sajnos tolószékbe kényszerül születése óta, de próbáljuk a szüleimmel minél könnyebbé tenni a mindennapjait. Sokszor társasozunk, festünk, futunk (a tolószékét tolvá futok, nagyon szereti).

Na! Mára azt gondoltam, hogy úgy alakítom a napom, hogy Hanna (a húgom) is jól érezze magát, mert egy különleges nap van ma.

Most csináltam reggelit neki, pirítós - mézes kenyeret, amit egy tálcára tettem a cappuccino- ja mellé és így indultam a szobájába felkelteni a 3 évvel fiatalabb húgom.

- Jó reggelt! - szóltam halkán, miközben letettem az asztalára a tálcát, majd segítettem neki felülni az ágyban.

- Jó reggelt! – köszönt vissza rekedtes hangon, miközben odaadtam neki a tálcát.

– Hogy-hogy kaptam ágyba reggelit?

- Azt csiripelték felém a madarak, hogy valaki ma lett 12 éves. – mondtam mosolyogva.

– Boldog születésnapot!

- Tényleg, ma van! – csapott a homlokára.

– Köszönöm.

Leültem mellé az ágyba, és elkezdtem sorolni, hogy miket terveztem mára.

- Arra gondoltam, hogy elmehetnénk futni egyet. Mivel még csak fél nyolc van, nincs annyira meleg. Például elmehetnénk a Müller felé, úgy is be kell mennem ott néhány boltba.

Az az igazság, hogy kinéztem ott egy 1000 db-os puzzle-t Hannának.

Utána ebéd előtt festhetnénk, és délutánra van egy meglepetésem.

- Jó! Már várom a meglepetést!– nagyon izgatott lett.

Segítettem neki felhúzni a ruháját, amíg felöltöztem odatoltam a zongora elé, mert nagyon ügyesen tud játszani rajta.

Miután elkészültem, visszavittem a tálcát a konyhába, ahol összetalálkoztam anyuval.

- Jó reggelt! Apa? – kérdeztem, mert nem láttam még ma.

- Jó reggelt! Már elment dolgozni, de ebédre hazajön.

- Elviszem futni Hannát, majd kb. fél óra múlva jövünk. – mondtam. Közel van hozzánk a Müller, és ezért is oda megyünk.

- Jó. Vigyázz rá! – engedett el minket.

A boltban félretoltam, hogy ne lássa mit veszek és gyorsan elraktam a kirakót, ami egy fenyőerdővel borított domboldalt ábrázolt naplementében. Szerintem ez a legszebb, ami a polcon volt.

Amikor hazaértünk, áthúztam a pólómat, mert futás közben eléggé leizzadtam és előpakoltunk a festéshez.

- Ez mi lesz? – hajolt a lapom fölé a húgom, aminek fele be volt festve kékre.

- Egy naplementét próbálok lefesteni a tengerből kiugró delfinekkal együtt. És te?

- Én egy parkot kezdtem el csinálni – mutatta felém a lapját, amin ceruzával előrajzolta amit csinálni fog. Aprólékosan kidolgozta még a park mögötti látszódtó várost is. Gyönyörű volt.

- Ez nagyon jó! – lelkesedtem.

- Lányok gyertek ebédelni, megjött a pizza!- dugta be a fejét a nappaliba anyu.

- Hurrá !!! –kiáltottuk mindketten.

Ha nálunk szülinap van, akkor pizza is van.

- Sziasztok! - köszönt apa, majd anyuval együtt átadtak egy kis csomagot Hannának.

– Boldog születésnapot!

- Köszönöm! – ölelte meg a szüleinket és szépen lefejtette a csomagolást az ajándékról, ami egy könyv volt.

– De jó! Végre kigyűlt a sorozatom, amit évek óta gyűjtök!

Ebéd után megkérdeztem, hogy fejezzük be a festést vagy inkább a meglepetést szeretné megnézni.

- A meglepetést! – kérte izgatottan.

- Akkor csukd be a szemed! Kinyithatod!

- Azta !!! De jó! Éppen passzol a szobámhoz – ujjongott.

Estére kész lettünk a szélével, és elkezdtek egy-egy sarkát kirakni, amikor anya nézett be az ajtón.

- Most már ideje lenne lefeküdni – mondta álmos fejjel.

Segítettem Hannának pizsamába bújni, és mielőtt lefeküdtem volna, átmentem hozzá.

- Jó éjszakát! – adtam puszit a homlokára.

- Jó éjt! Köszí a kirakót, és hogy ma ilyen sokat voltál velem. Futni és festeni is jó volt, de nekem a puzzle volt a legjobb – motyogta félálmban.

VÉGE

Név: Albert Olívia
Osztályfok: 7.
Intézmény: Érsekcsanádi Biber János Általános Iskola
Felkészítő: Nemes Mária
Kód: 2022/04/F

Egy tökéletes kistestvér

Egy esős őszi napon nagy hírrel vártam az iskolában a barátnőmet, akivel egy osztályba jártunk.

- Szi...- kezdte, de én közbevágtam.

- Képzeld kistestvérem fog születni!- mondtam boldogan.

- Mi? Komoly?- csodálkozott. Már a nyolcadik testvéred lesz! Azta!

- Igen, de az orvosok azt mondták, hogy egy beteg babára számítsunk. - görbült le a szám. Nagy valószínűséggel, a vizsgálatok alapján Down-szindrómás lesz.

- Ó, igazán sajnálom! – szomorkodott a barátnőm.

- Nekem nincs ezzel semmi bajom. Na jó, lehet hogy egy kicsit még is! Anyát sajnálom a legjobban. Eddig csak egészséges babája született: Anna, Lili, Palkó, Ruben, Erik, Nátán és Maja, vagyis én.

Itt véget is ért a beszélgetésünk. Az órák többnyire gyorsan elteltek. Írtunk dolgozatot, feleltünk, angolórán egy angol dalt fordítottunk le magyarra. Hetedik óra után végre hazamehettünk. A barátnőmmel együtt sétáltunk haza, majd a kapunkban elköszönve beléptem a házunkba.

- Sziasztok! – köszöntem, majd lazán ledobtam a táskámat és lerúgtam a cipőmet.

- Szia Maja! – jött a válasz a konyhából.

- Anya hol van? – kérdeztem apától, amikor észrevettem, hogy nem anya, hanem nem apa mosogatja a tányérokat.

- Elment vizsgálatra. Megnézik a babát, hogyan fejlődik.

- Értem, a kicsik hol vannak? – kérdeztem témát váltva.

- Anyukád lefektette őket, mielőtt elment.

- Mi az ebéd? – néztem bele az edénybe.

- Rántott hús.

Amire megebédeltem, anya is hazaért.

- Elmeséled mi volt? – kérdeztem. Anya hosszasan mesélt és magyarázott.

- És te nem vagy szomorú azért, mert így születik? – kérdeztem halkán.

-Nem. Egyáltalán nem – mondta mosolyogva.

- Ő is a gyerekem lesz úgy, mint ti. Másnap elmeséltem a barátnőmnek, amit anya mondott.

- Nem gondoltam volna, hogy ezt válaszolja majd a kérdésekre. – fejeztem be a történetet.

- Én se. – válaszolta.

Teltek a napok, hetek, hónapok. Anya hasa is egyre kerekesebb lett. Egyszer se hallottam, hogy a baba miatt panaszodik vagy szomorú lenne. Inkább örült... Nem értettem. Egy nap bement a kórházba és megszületett Ájlin, az én nyolcadik testvérem. Apa küldött egy képet róla, nagyon aranyos volt. Egy hét múlva hazajöhettek és amint a kezembe foghattam büntudatom lett. Hogyan lehettem azért szomorú, mert ő más, mint mi, hisz olyan ártatlan kislány. Anya később elmagyarázta, hogy miért nem volt szomorú. Most már én is értem! Úgy érzem, én vagyok a legboldogabb az egész világon!

Ájlin szépen lassan növekedett. Lett is egy halom mosolygós képünk. Megtanult mászni, majd jární, mindig figyeltünk rá valamennyien. Egészen más iskolába járt, mi mi. Ott megtanult írni, olvasni, számolni. Lehet, hogy nem tökéletesen, de nagyon igyekszik. Nem baj, hogy ő ilyen. Ő az én a testvérem és én nagyon büszke vagyok rá!

Név: Szűcs Hanna
Osztályfok: 7.
Intézmény: Dunapataji Kodály Zoltán Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola
Felkészítő: Csókás Kinga
Kód: 2022/05/F

A legszebb csillag

2021. április 29. A nap, amikor megtudtam, hogy anya leszek.

El sem tudom mondani, hogy mennyire boldog voltam. Annyi várakozás után végre eljött ez a pillanat. Mint egy madár, repülni tudtam volna örömben. Türelmetlenül várokoltam, alig bírtam kivárni, hogy mi lesz az eredmény, de aztán megtudtam, hogy biztosan anya leszek, felülmúlhatatlan érzés volt. Nekem mindig is ez volt az álmom, nem hittem el, hogy most tényleg beteljesül. Legszívesebben már az első héten megvettem volna az összes ruhát, plüsst, játékot, mindent, amire szüksége lesz. Elképzelttem, hogy milyen jókat fogunk játszani, nevetgélni, hogy milyen lesz, amikor tanul beszélni, aztán írni, olvasni. Folyton csak erre gondoltam, és tudtam, nálam boldogabb ember nincs a földön. Tudtam, éreztem, hogy a nap is értünk süt, a madarak is nekünk énekelnek, a csillagok is nekünk ragyognak az égen, a szellő is értünk fújdogál.

Teltek a hetek, hónapok, boldogságomat nem szegte semmi. Időközben az is kiderült, hogy kislány lesz. Sosem mondtam ki, hogy kislányt vagy kisfiút szeretnék, az volt a lényeg, hogy egészséges legyen.

Egy gyönyörű szép napon, amikor a nap is ezer ágra ragyogott, megéreztem, hogy eljött az idő. Az idő, amire oly régóta várok. 10 perccel később ott is voltunk a kórházban. Minden nagyon jól ment, nem volt bennem semmi rossz érzés, olyan könnyednek éreztem az egészemet. Aztán az a pillanat, amikor meghallottam a baba lágy sírását, én is sírni tudtam volna örömben.

Ránéztem az orvosra, azt láttam, hogy komoran és furcsán néz a gyermekemre. Amikor rám tekintett, úgy tűnt, zavarban van, és mintha beszélni akarna, csak nem mer, vagy nem tud. Ekkor egy furcsa félelem kapott el. A kislányt kivitték, én meg csak kérdezgettem, hogy mi történt. Azt gondoltam, mégis mi baj lehetne, hisz a baba felsírt? Látni akartam a gyermekem, de nem tehettem. Az orvos halk hangon így szólt:

- A gyermeke Down-szindrómás.

Mozdulatlanná dermedtem. A szememből akárcsak egy vízesés, ömleni kezdtek könnyeim. Gyászos feketébe öltözött a lelkem, fojtogató barna köd telepedett rám. Mintha ájulni kezdtem volna. Darabokra törtem, megsemmisültem. Sikítani, ordítani akartam, de belém szorult minden hang. Reszkettem, mintha fáznék. A szívem úgy dübörgött, mintha ki akarna ugrani a helyéről.

Dühös és csalódott voltam, haragudtam az egész világra. Miért történik ez? Miért pont velünk? Börtönben éreztem magam. Szabadulni akartam, csak nem tudtam, hogy tegyem.

Pislantottam egyet, és olyan volt, mintha a gondolataimból visszatértem volna a valódi világba. Letöröltem patakzó könnyeimet. Kezembe adták az újszülött kislányt. Ránéztem és rám mosolygott. Ekkor megváltozott minden. Azok a gyönyörű szemei azt súgták, minden rendben van. Boldognak tűnt, ezért én is boldog lettem. Teljesen megnyugodtam. Csak ő volt és én, és az a szeretet, amit éreztem felé. Több percig néztünk egymás szemébe. Lány fény vetődött ránk. Lecsukta kedves szemét, és álomba szenderült. Hallottam gyengéd szíve dobbanásait.

Úgy ragyogott, mint egy csillag az égen. Ő az én csillagom... A legszebb csillag.

Név: Bedő Csenge
Osztályfok: 7.
Intézmény: Nagyasszonyunk Katolikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium
Felkészítő: Buresné András Szilvia
Kód: 2022/06/F

Veszélyes halloween

2000. október 30-án estefelé Ernő bá a teraszon várta haza unokáját. Kényelmesen elhelyezkedett karosszékében, elővette régi pipáját, és nézte, ahogyan a parányi esőcseppek a tóba esnek.

A magányosnak tűnt Ernő bá az unokájával élt egy kis tóparti házban, kicsit messzebb a nagyvárostól. Amikor már egészen sötét volt, egy alak és egy kerekeken guruló dolgon ülő gyermek jelent meg a homályban. Ernő bá felpattant a karosszékéből és gyors léptekkel odasietett az öltönyös alakhoz, hogy átvegye a gyermeket. A kislány arcán a komorság hirtelen vidám mosollyá változott, amint meglátta nagyapját. Károly bácsi, a tanárúr kísérte haza Ilust. Ernő bá megfogta a lány táskáját és bevitte a kerekesszéken az unokáját a házba. Megköszönte a tanárúrnak, hogy hazahozta a lányt, majd bement ő is a házba.

- Mi történt ma az iskolában Iluskám? – kérdezte Ernő bá.

- Tudja-e papuskám, hogy holnap milyen nap lesz? – kérdezte a kislány nagy vigyorral az arcán. Ernő bá rázta a fejét, azzal jelezte, hogy nem tudja, ezért a lány mesélni kezdett.

- Képzeld papuskám, hogy a társaim mesélték, hogy holnap halloween lesz. Nem tudtam mi az a halloween, ezért megkérdeztem tőlük. Azt mondták, hogy egy olyan éjszaka Mindenszentek előtti estén, ahol rémtörténeteket mesélnek egymásnak és elmennek más emberekhez csokit kéregetni. És képzeld papuskám, hogy az egyik társam azt mondta, hogy ő szervez egy halloweenpartit és meghívott engem is. Lesz túra az erdőben, csoki kéregetés és rémtörténeteket fogunk egymásnak mesélni – fejezte be a meséjét Ilus, majd reménykedve nézett a nagyapjára. Ernő bá féltette az unokáját, ezért úgy engedte el, hogy ő is vele megy. Ilus bár nehezen, de beleegyezett. Másnap, október 31-én kedden nem volt iskola. Ernő bá bement unokájával a városba, hogy vegyenek csokit az éjszakai kalandra. Iluska osztálytársai megkérték Ilust, hogy hadd tarthassák náluk a partit, mert a házuk közelében van egy erdő, ahol túrázhatnak. Ernő bá a csokoládékat nézte, amíg Ilus a halloweeni díszeket csodálta. Mindeközben Iluska osztálytársai a cukrászdában beszélgettek:

- Ti kedvelitek Ilust? – kérdezte Katika.

- Én nem tekintek rá barátként. Kerekesszékes, ami azt jelenti, hogy fogyatékos. Én pedig utálok a fogyatékosokat! – mondta Helén.

- Ja... Én se kedvelem – mondta Amália. - Mi lenne, ha ma este belöknénk abba a mély patakba, ami az erdőbe van?

- Jó ötlet! De csak tréfából, ugye? Utána rögtön segítünk neki. Majd én elterelem a felnőttek figyelmét, amíg ti belökitek! – mondta Katika.

- Igen, igen! Én se úgy gondoltam, hogy hagynánk megfulladni! Természetesen rögtön segítünk neki – mondta Amália.

-Miért pont mi lökjük be? És te miért nem? Aztán mit csinálunk, ha látja valamelyikünk anyja? Több ember sokkal könnyebben el tudja terelni a figyelmet! – mondta felháborodva Helén.

- Nekem van egy ötletem! – szólt fel Amália. – Helén, bevállalod, hogy beakasztod a szoknyádat egy túskebokorba és megvágod egy kicsit a lábad?

- Bevállalom, de csak azért, ha ez tényleg szükséges, de akkor valami régebbi szoknyát veszek fel, nehogy ez a szép új szakadjon el. – mondta Helén.

- Mi Katival meg szólunk a felnőtteknek, hogy segítsenek, mert mi nem tudunk kiszedni. Remélhetőleg mindenki odamegy majd, kivéve Ilust és akkor belökjük a patakba – folytatta Amália. A másik két lány bólogatott, de valamit nem vettek számításba. Ernő bá is ott lesz, aki sose hagyja egyedül, figyelmen kívül Iluskát. Mindig figyel rá és mellette van. halloween éjszakáján Katika, Amália és Helén megérkeztek a szüleikkel Iluskáékhoz. Hoztak mindenféle süteményt, csokoládét és szendvicseket. Amíg a felnőttek beszélgettek és ettek Ilussal együtt, addig a három lány elcsórt egy kést a konyhából. Kimentek házból azzal a címszóval, hogy felderítik az erdőt. Helén anyja kiment a házból, hogy nézze, merre kószálnak a lányok. Helén beleakasztotta a szoknyáját egy galagonya bokorba. Eközben a felnőttek és Iluska kimentek a házból. Katika és Amália visszafutottak. Mikor Helén anyja látta, hogy Helén nem jön velük, gyorsan odaszaladt a két lányhoz. Ők elmondták neki, hogy a szoknyája beleakadt egy galagonya bokorba és nem tudják kiszedni, ráadásul a bokor egyik tuskéje megvágta Helén lábát. Gyorsan megmutatták, hogy merre van a galagonyabokor, majd visszasiettek. Ilus a patak mellett volt Ernő bával.

- A fenébe azzal a vénemberrel! Miért áll Ilus mellett? – háborgott Amália. Helén és az anyja visszaértek. Helén egy vizes kendőt tartott a lábához. Nagy vigyorral az arcán jött, de amint meglátta, hogy Iluska a nagypjával együtt áll a folyónál, rögtön eltűnt a mosoly az arcáról. Odament két barátnőjéhez, majd megkérdezte, miért nincs Ilus a patakban. A két lány elmagyarázta neki mi történt. Helén nagyon mérges lett, mert így feleslegesen okozott magának fájdalmat, ugyanis a vágás még ekkor is vérzett. Odaráncigálta két barátnőjét a folyóhoz, aztán

az ötletgazdát, Amáliát elkezdte rángatni és faggatni, hogy miért nem terelték el annak a vénembernek a figyelmét. Kati megpróbálta lenyugtatni Helént, de a lány annyira mérges volt, hogy amikor a szeme sarkából látta, hogy valaki közelít felé, abban a pillanatban ellökte magától azt a bizonyos embert. Mint pedig már említettem a három lány a patak mellett volt. Így hát Katika a patakba zuhant, ami azért volt nagy baj, mert a patak mély volt, Katika pedig nem tudott úszni. Ilus, amint meglátta ezt, elfelejtette, hogy a lábai nem az igaziak. Azon járt az esze, hogy a barátnője a patakba esett és neki kell megmentenie. A kislány kiugrott a kerekesszékből és valami isteni csoda lehetett, de megállt a lábán, majd a fuldokló keze után kapott. Sikeresen kimentette a vízből, de az az isteni csoda csak eddig tartott, mert Ilus rögtön hátraesett. Még szerencse, hogy nem előre, mert akkor ő is a patakban végezte volna. Amíg Katika a vizet köpködté ki és Ernő bá visszasegítette legyengült unokáját a kerekesszékebe, addig Helén és Amália tátott szájjal bámultak előre. Ezek után a három lány megtanulta, hogy a fogyatékkal élők is bármire képesek!

Kati, Helén és Amália elmesélték ezt az egész iskolának, és így már mindenki elfogadta Ilust.

Név: Demeter Eszter
Osztályfok: 8.
Intézmény: Kalocsai Eperföldi Sportiskolai Általános Iskola
Felkészítő: Marsiné Fekete Judit
Kód: 2022/07/F

Nem más

Nem hall csörömpölő villamost,
Nem hallja azt, hogy mennyire hangos,
Nem hallja a madarak és a dudák hangját,
Nem hallja a természet zaját.

Nem lát szép, lemenő, piros napot,
Nem látja a kávé tetején a habot,
Nem látja az emberek magas házát,
Nem látja a már vibráló lámpát.

Nem mond szépet, jót és hangosat,
Nem mondja az imát a papokkal,
Nem mond, nem dicsér és nem magyaráz,
Nem mondja el senkinek a baját.

De hallja saját erős hangját,
De látja saját gondolatát,
De mondja az igazat, merészet,
S szép rend van a tiszta lelkében.

Név: Dudás Lili
Osztályfok: 8.
Intézmény: Bajai Újvárosi Általános Iskola
Felkészítő: Bozárné Gyumics Julianna
Kód: 2022/08/F

Csönd

Csönd.

Csönd van.

Mindig csak csönd van.

Nem hallok hangokat,

De mindent érzek.

A szívdobbanást, a zenedübörgést,

Én így hallok, így értek.

Az emberek összesúgnak,

Azt hiszik nem értem,

Én meg csendben azt várom,

Hogy majd rám néznek.

Nem hallom a hullám morajt,

A sirályvijjogást,

Nem hallom a kedves szavakat,

S nem hallom a szélzúgást.

Naplemente, tengerpart.

Mind üres képet alkot,

Ilyenkor jövök rá,

Hogy siket vagyok.

Csönd.

Csönd van.

Mindig csak csönd van.

Név: Elekes Tamara Laura
Osztályfok: 8.
Intézmény: Bajai Újvárosi Általános Iskola
Felkészítő: Bozárné Gyumics Julianna
Kód: 2022/09/F

Lili története

Amikor 8 éves voltam, elkaptam egy szörnyű betegséget, és hogy meggyógyuljak, műtéten kellett átesnem. Mikor a műtét befejeződött, akkor a szüleimmel azt közölték, hogy lehet, nem fogok felépülni.

De az angyalok megsegítettek, és sikerült átvészelnem ezt a sok hűhót, ami körülöttem zajlott. De nem úsztam meg azért ilyen könnyedén, ugyanis az angyalkák a lábaimat már nem tudták megmenteni. Jelenleg semmit sem érzek deréktól lefelé. Az elején nagyon féltem, és szomorú voltam emiatt, viszont apukám azt mondta, hogy minden rendben lesz, és hogy fogunk nekem szerezni valami menő kerekesszéket, hogy én is tudjak közlekedni.

Így is lett, egy hétre rá meg is érkezett, csak meg kellett tanulnom használni.

Na, az nem volt olyan egyszerű. A kanyarodás ment a legnehezebben, de egy kis gyakorlás után már tudtam is menni egyenes úton. Apuék gyakran elvittek a városba. Ők sétáltak, én pedig négy keréken gurultam mellettük. Ez mind a nyári szünetben történt, így még arra is fel kellett készülnöm, hogyan fogadnak majd az iskolában. Nagyon féltem, hogy esetleg nem fognak elfogadni, vagy csúfolódnak fognak rajtam. Aztán arra gondoltam, hogyha az utcán nem csúfolódnak rajtam, akkor biztosan nem fognak majd az iskolában sem, elvégre én nem tehetek arról, hogy mi történt.

Az első napon, amikor az osztályomba értem, mindenki hirtelen csöndben lett. Na, elfogyott az a maradék kis önbizalmam is, hiszen se nem köszöntek, se nem folytatták a dolgukat. Csak bámultak rám, mintha egy ufó érkezett volna közéjük. De nem maradhattam az ajtóban, így hát a helyemre gördültem. Elővettem a füzetemet, a ceruzáimat, és rajzolni kezdtem, hiszen jobb dolgom nem volt. Amikor bejött a tanár, elpakoltam a dolgaimat, és elővettem a matek felszerelésem. A tanító néni elkezdte magyarázni az anyagot, mikor a padtársam, Klári felém csúsztatott egy kis papírfecnit. A fecnin ez állt, "nagyon szépen rajzolsz".

Ránéztem és elmosolyodtam. Kedvesen visszamosolygott rám, majd gyorsan lekörmölte, amit Éva néni a táblára írt. Szünetben több ember is odajött hozzám, és kíváncsian érdeklődtek, miért is ülök kerekesszékekben. Én elmondtam nekik a történetem. Nem győztek ámuldozni. Szerintük nagyon menő, hogy én ilyen bátran viselem ezt. Ez engem meglepett, hiszen egészen eddig azt

hittem, hogy gúnyólnának majd rajtam, kinevetnek. Ám a helyzet pont az ellenkezője volt. Jobban meg akarták ismerni a történetemet, és hogy min mentem keresztül.

Voltak olyanok is sokan, akik nem szerettek engem, egyenesen undorodtak tőlem. De ha az emberek az alapján ítélnék meg, hogy hogy nézek ki, milyen külső hibáim vannak, akkor nem érdekesek arra, hogy foglalkozzam a véleményükkel. Szerintem az jobban számít, mi van az emberben, mintsem hogy egy testi hibája miatt ne akarjunk szóba elegyedni valakivel. Úgy gondolom, ha beszélgettek volna velem, és fektettek volna időt a megismerésembe, akkor biztosan jó barátok lehettünk volna. Volt sok ember, aki nem akart a barátom lenni, viszont nagyon sok jó pajtást is szereztem magam mellé, akik mindent megtesznek azért, hogy ne érezzem magam rosszul és elhanyagolva.

Ha nem is lett mindenki a barátom, én így is boldog vagyok ebben az iskolában.

Név: Kohl Emma
Osztályfok: 8.
Intézmény: Hajósi Szent Imre Általános Iskola
Felkészítő: Hirthné Umenhoffer Katalin
Kód: 2022/10/F

HANGOK

16 évesen egy nagyon egészségtelen párkapcsolatban voltam. Akkor még nem szembesültem vele, de most már tudom, hogy az akkori barátom egy szörnyű ember volt. Soha nem engedett el sehova, és barátaim se lehettek. És én ezt sokáig elnéztem neki. Anyukám már akkor tudta, de nem hallgattam rá.

Egy nap az iskolában odajött hozzám az egyik barátnőm. Megkérdezte, lenne-e kedvem elmenni a szülinapi bulijába. Tudtam mit kellett volna mondanom: *“Nem, köszi.”*, de nem voltam képes rávenni magam. Tudtam, ha most igent mondok, akkor ezt nem fogja megbocsátani a barátom.

De ez lett volna az első bulim, és nagyon el akartam menni. Ez egy egyszeri alkalom lett volna, és többet nem történt volna meg.

-Persze! Mikor lesz?- észre sem vettem, hogy kimondtam.

-Holnap este hatkor!- mosolyogva válaszolt.

Másnap este felöltöztem szépen, mert ugye mégis csak egy buliba megyek. Anyukám elvitt autóval, és mielőtt kiszálltam, kedvesen mondta, hogy érezzem jól magam.

Bementem, és minden jó volt egy ideig, míg a parti közepén ki nem nyílt az ajtó.

Hogy talált meg??! Követett?!

Ahogy megláttam, elkezdtem sírni, és könyörögni a bocsánatáért. Ő viszont csak odasétált hozzám, átkarolt, és kivezetett az épületből. Már az udvaron voltunk, amikor megszólalt.

-Hogy tehetted ezt?!- kezeit összeszorítva kérdezte.

Nem is adott időt arra, hogy válaszoljak. Amint kimondta, abban a pillanatban ellökött. Nekiestem egy kerítésnek, és a kiálló drótok mindkét szememet kiszúrták.

-El sem hisz..- elakadt a szava amikor meglátott.

Ekkor elszaladt, és ott hagyott. Szerencsére a barátnőm szülei aggódtak értem, és követtek minket.

Másnap a kórházban ébredtem fel. Legalábbis ezt mondták. Ekkor szembesültem azzal, hogy örökre megvakultam.

Sokáig nem is mentem ki a szobámból. Féltem, nehogy ügyetlen legyek, és valami rossz dolog történjen. És féltem, nehogy ne fogadjanak el az emberek.

Sokáig azt gondoltam, hogy ami történt, az *én* hibám volt, és hogy *én* okoztam ezt magamnak. Nem tudtam elfogadni, hogy tényleg ilyet tett velem.

Amikor végre ki mertem menni a házból, az első úticélmom a falum melletti mező volt. Sokszor jártam ide régebben, és nagyon jól tudom az utat. A rét közepén állva visszaemlékeztem a régi emlékekre. Milyen szép színes volt minden... és ezt már soha többé nem láthatom. Miatta.

Ekkor szememet könnyek öntötték el, összeszorítottam a kezemet, és elkezdtem koncentrálni a körülöttem felsejlő hangokra. Hallottam, ahogy a szél enyhén fújta a közeli fa leveleit és a rét fűvét. Hallottam, hogy nem messze két vagy három ember beszélget, és ahogyan egy szöcske ciripelt mögöttem. Azt is hallottam, hogy egy gólya leszállt a közelemben. És éreztem, ahogy a szél belekap a hajamba és a ruhámba. Olyan szép volt minden. Még akkor is, ha semmit se láttam. Lehet, hogy attól is jobban éreztem magam, hogy most már *ő* nem volt velem. Már nem irányított.

Kitártam karjaimat, hogy még jobban érezzem a szél érintését. Sokszor a teljes sötétség is gyönyörű lehet, ugye? Ebben a pillanatban az egyetlen érzésem, amit éreztem, az a boldogság volt. Ennél még soha nem voltam boldogabb. Ekkor szembesültem azzal, hogy nem kell látás ahhoz, hogy meglássuk azt, hogy milyen szép is ez a világ. El sem hiszem, hogy ezt megpróbálta elvenni tőlem.

Név: Mihálovics Maja
Osztályfok: 8.
Intézmény: Bajai Újvárosi Általános Iskola
Felkészítő: Bozárné Gyumics Julianna
Kód: 2022/11/F

NÉGY KERÉKEN

Reni vagyok. Egy zajos nagyvárosból költöztem ide a szüleimmel. Nagyon vártam már ezt a napot, hogy megismerhessem az új osztálytársaimat és tanárait. Kicsit tartottam attól, hogy vajon mit gondolnak majd rólam, mivel én kerekesszékes vagyok. Szerencsére könnyen megtanultam közlekedni a székekkel. Na, de térjünk is a lényegre.

Az iskolába érkezésem első napján az osztályfőnököm kedves és biztató szavakkal fogadott. Amikor bevezetett az osztályba, mindenki ránk nézett és összesűgött.

- Sziasztok, én Reni vagyok, Budapestről költöztem ide a szüleimmel – mondtam.

Máté mellé ültettek. Nem volt kedves velem, és nem is igazán örült, hogy én lettem a padtársa.

Aztán hirtelen becsengettek. Örültem, mert kíváncsi voltam, hogy milyenek lesznek a tanáraink. Mikor vége lett az órának, odajött hozzám egy lány az osztályunkból.

– Szia, én Mira vagyok, volna kedved velem jönni? Szívesen körbe vezetnék az iskolában.

A folyosón jól elbeszélgettünk.

- Miért költöztetek ide? – kérdezte.

- Azért, mert a másik iskolámban bántottak, amiért mozgássérült vagyok.

Ez nekem nagyon rosszul esett, hisz én is ugyanolyan vagyok, mint a többiek, csak én kerekesszékekkel közlekedem. Nem tudtam beilleszkedni, és nem éreztem jól magam a régi helyen. Úgy éreztük a szüleimmel, hogy jót tenne nekem a környezetváltás, így elkezdünk új iskolát, és új otthont is keresni. Szerencsére hamar rátaláltunk. Féltem, hogy itt sem tudok majd beilleszkedni.

- Az emberek miért nem fogadják el a mozgássérült vagy fogyatékkal élő embereket? – érdeklődött tovább Mira.

- Szerintem azért, mert azt hiszik, hogy mi teljesen más emberek vagyunk, mint ők, pedig ez nem igaz. Ha egy kis időt együtt töltenének velünk, megismerhetnék bennünket. Megmutathatnánk azt, hogyan élünk, milyen nehézségeink vannak. Azt hiszem félnek a helyzettől, így esélyt sem adnak nekünk.

Hirtelen sugdolózást, és gúnyos nevetést hallottam a hátunk mögött. 3 fiú volt az. Nem mondtak semmit, de tudtam, hogy rajtam nevetnek. Mira azt mondta, ne bánkódjak miattuk, mert ők

mindenkivel ilyenek. Ez engem nem nyugtatott meg. Azért egy kicsit mégis szomorú voltam. Nagyon félttem, hogy ebből az iskolából is el kell mennem, és nem tudok majd ide sem beilleszkedni... A nap hátralévő részében már nem találkoztam a fiúkkal. Délután Mira hazakísért, és megadtam neki a telefonszámom, hogy tudjunk beszélni. Kiderült, csak pár sarokra lakik tőlünk. Abban maradtunk, hogy mindig együtt megyünk iskolába. Így is lett, másnap már korán reggel a házunk előtt várt. Örültem, hogy nem kell egyedül mennem, mert így biztonságban érezhettem magam. Összességében jól indult a napom. Aztán megláttam a fiúkat, akik tegnap kinevettek, és ismét rossz érzés fogott el. Mira most nem volt velem.

A fiúk megint nevettek rajtam, és megkérdezték: minek jöttem ide? Elrontották az egész napomat. Nem akartam szólni a szüleimnek, mert azt hittem, hogy ma már nem fognak bántani, de úgy éreztem ez már sosem fog változni. Amint hazaértem szóltam Anyának, aki beszélt erről az osztályfőnökömmel, és ő megígérte, hogy majd tesz ez ellen valamit.

Másnap, mikor beértünk a suliba az osztályfőnököm és a 3 fiú várt engem az igazgatói előtt. Behívott minket, és megbeszélte velünk ezt az ügyet. Elmeséltem, hogy miért lettem kerekesszékes és miért jöttem ebbe az iskolába. A beszélgetés lényege az volt, hogy a fogyatékos, vagy a mozgássérült emberek elsősorban emberek, és csak másodsorban fogyatékosok. Úgy gondoltam, hogy ez jó lecke volt számukra, de sajnos tévedtem...

A három fiú közül kettő innentől kezdve békén hagyott, de Petit nem hatotta meg a tanár szava. Továbbra is ahol tudta, megkeserítette az életem.

Épp az iskola melletti parkban sírtam emiatt egy délután, amikor váratlanul felpillantva megláttam egy fiút, aki egy idős férfit kísért, akinek kezében egy fehér bot volt. Amint letöröltem a könnyeimet, felismertem Petit.

- Apa, gyere már! - fogta meg a karját ingerülten a fiú a férfinak. Abban a pillanatban rádöbentem...Peti apukája vaksága miatt haragszik az egész világra. Biztos sokszor kell vele lennie, mikor inkább játszana. Ahogy távolodtak tőlem, nem vették észre, hogy az apuka pénztárcája kiesett a zsebéből. Én gyorsan odagurultam a pénztárca mellé. Szerencsére még nem voltak messze, utánuk kiabáltam:

- Elejtette a pénztárcáját!

Peti hátrafordult, meglátott engem. Látnotok kellett volna az arcát, hogy mennyire elszégyellte magát. Nem gondolta, hogy a bántások után én ilyen kedves leszek vele. A meglepetéstől elpirult, majd megköszönte, hogy visszaadtam a pénztárcát.

Attól a naptól fogva többet nem bántott, én pedig nagyon örültem, hogy végre senki sem csúfol ki a fogyatékoságom miatt, és boldogan élhetem az életem így négy keréken is.

Név: Denas Dorina
Osztályfok: 7.
Intézmény: Dunapataji Kodály Zoltán Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola
Felkészítő: Csókás Kinga
Kód: 2022/12/F

Nélküled

Anyával éppen a cukrászda felé ballagtunk. Imádtam azt a helyet, mert sok színes, változatos formájú sütit lehetett kapni. A kedvencem a hangjegy-mézes falatka volt. Egy zebrához közeledtünk és az mellett a világ legjobb helye várt. Arra gondoltam, hogy csak át kell futnom a fehér csíkos zebra mintájú úton és a cél ott van a túloldalon. Így hát elengedtem anya kezét és amilyen gyorsan csak tudtam, futottam az úthoz.

Elfordultam, s akkor láttam, hogy egy nagy-nagy autó közeledett felém, én pedig nem tudtam megmozdulni. Mintha kőszoborrá dermedtetek volna. Vártam, hogy egy dicsőítő angyal felkaroljon és vigyen vissza anya melengető karjaiba. Becsuktam a szemem, s nagy üresség lett úrrá rajtam. A csend a fejemben egyre hangosabbá vált. Úgy éreztem, mintha egy templom harangját kongatták volna meg mellettem.

Majd szép lassan kinyíltak a szemeim. Mintha most látnék először, fehér csend vett körül. Körülöttem minden opálos fényben pompázott, de már hangokat is jól tudtam kivenni a félhomályból. Egy érzés hasított belém, az, hogy anya biztos aggódik értem és a barátaim is. Aztán hallottam, hogy valaki a nevemen szólít. Azonnal a hang irányába néztem. A szüleim aggódva fogták a kezemet, mellettük egy orvos állt. Elmesélték, mi történt velem. Aztán elhangzott a legsúlyosabb mondat: többé nem tudok járni. Teljesen lesokkolt a hír. A szívem megállt egy pillanatra, úgy éreztem, hogy az életemben eddig felépített legótornyom végleg ledőlt. Az arcomon éreztem, hogy ráncok képződnek a hír hallatára. Könnyeim zápokként hullottak le államról, s mint a zivatar, villámokat szórt a szemem, mert ha nem megyek ki az útra, akkor nem történik meg ez a baleset. Mérgező voltam magamra.

Lassan teltek a napok, teljes letargiában. Otthon szüleimen kívül senkit sem akartam látni. Apró ajándékok érkeztek az osztálytársaimtól, s rengeteg levél, amelyben az állt, hogy „Minden rendben lesz! Tudsz ugyanúgy élni, mint a többiek!”, de ezek a mondatok csak még jobban elkéséltettek, mert senki se érti meg, hogy nem fogok tudni ugyanúgy élni, mint mások. Ez miatt rengeteget pityeregtem.

Aztán történt valami. Az utca zajába énekszó vegyült. A dallamok egyre közeledtek. Az ablakhoz gurultam kerekesszékekkel, hogy megnézzem, mi történik. Az osztályomat láttam, akik a házunk előtt énekeltek és egy ismerős dalszöveg foszlányait hallottam:

„Hogy elmeséljem, milyen jó, hogy itt vagyunk, mint a régi jó barátok egyet mondunk, s egyet gondolunk”.

Ahogy az ajtóhoz értem, egyre hangosodott az ének, mintha egy segítő kar lenne.

„Mint a villám tépte magányos fenyő, mint a vizét vesztett patak.”

Kinyitottam az ajtót, s a zene hangjai bársonyosan simogatták az üres, lyukas szívemet.

”Hogy történjen bármi, amíg élünk, s meghalunk, mi egy vérből valók vagyunk.”

Annyira boldog lettem, hogy örömkönnyeim előjöttek egy pillantás alatt.

„Mint a porba hullott mag, mi többé nem ered, ha nem vigyázol ránk, olyanok leszünk mi is nélküled”.

Az osztálytársaim beljebb léptek a házba, s egyszerre öleltek át, mint egy óriás védőangyal, aki a szívemig hatolt. Előjöttek örömkönnyeim.

Azokban a percekben a legfényesebb csillagnak éreztem magam, mely csillámló fényeiben csak most ébredt fel egy apró szikra lobbanására.

Név: Szabó Panna
Osztályfok: 7.
Intézmény: Kalocsai Fényi Gyula Általános Iskola Belvárosi Általános Iskolája
Felkészítő: Balaton Ágnes
Kód: 2022/13/F

A lábammal, de nélküle

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kislány, akit Annának hívtak. Ennek a lánynak az égvilágon semmi bűne se volt, de a sors mégis megbüntette.

Az ő története a születése előtt kezdődött, ami azt illeti a születésénél. Az orvos későn ért oda, az oxigén elfogyott, a kislány szíve megállt. Azonnal újraélesztették, és látszólag minden rendben volt. Sajnos a megpróbáltatásoknak itt még nem volt vége, mert másnap agyvérzést is kapott. A szülők kétségbeesetten kérdezték az orvosokat, hogy mi a baj a gyerekükkel. Az orvosok nem tudtak semmi konkrétat, de annyit mondtak, hogy a lánynak nem sok esélye van a járásra.

A későbbiekben kiderült, hogy a kislánynak deréktól lefele szinte teljesen használhatatlanok lettek az izmai. Teltek múltak az évek, Anna egyre nagyobb lett, ráadásul időközben a szülők között sem volt minden zökkenőmentes. Később el is váltak. Így Annának csak az édesanyja maradt.

Az évek alatt rengeteg mindent megpróbáltak annak érdekében, hogy Anna valaha is járni tudjon. Sajnos sikertelenül. A lány sokáig talán fel sem fogta, hogy milyen komoly is ez a dolog, hiszen ő soha nem adta fel. Van egy mondás miszerint, amit az élet elvesz, azt vissza is adja, csak épp más formában. Így történt ez Anna esetében is.

Isten elvette tőle a járás szabadságát, de odaadta neki az ész nagy hatalmát. Anna kivételesen okos lány volt. Mindent a kortásai előtt tanult meg: írni, olvasni, számolni. Mikor idősebb lett felvették őt egy olyan iskolába, ahova Annához hasonló gyerekek jártak, azaz mozgássérültek és fogyatékkal élők voltak. A lány mindig színjelesen végzett, sőt sok barátot is szerzett az évek alatt. Boldogan tapasztalta, hogy senki sem ítéli el a mozgáskorlátozottság miatt.

Sajnos az idő előre haladtával kezdte csak igazán felfogni, hogy milyen nehéz is így élni, hogy mennyi mindentől fosztja meg ez. Később elfogatta a sorsát. Megtanult ezzel együtt élni, sőt azt is, hogy így is lehet teljes és boldog életet élni.

Felnőtt korában létrehozott egy alapítványt, melynek segítségével olyan szülőket tudott anyagilag támogatni, akiknek nem engedhették meg maguknak, hogy gyermeküknek kifizessék a kezeléseket és a gyógyszereket. Az alapítvány több tízezer gyereknek segített az évek folyamán. Anna azóta is boldogan él, és segít a hasonló helyzetben lévő sorstársain.

Név: Baksa Brigitta
Osztályfok: 8.
Intézmény: Kalocsai Fényi Gyula Általános Iskola Belvárosi Általános Iskolája
Felkészítő: Filvig Ágnes
Kód: 2022/14/F

Az emlékeimben láthatlak

- Egy pizzás csigát legyen szíves! – mosolyogtam az eladóra, épp úgy, ahogy már negyedik éve majdnem minden nap teszem.

- Tessék drágám! – mondta, majd kezembe nyomta reggelimet. Gyorsan fizettem és egy rövid beszélgetés után elhagytam a pékséget, siettem az iskola felé. Szokásosan kémlelni kezdtem a járókelőket. A mellettem elhaladó anyukának és a babakocsiban ülő kisgyereknek – akik egyébként a szomszédaim – vidáman integettem. Itt mindig találkozik az ember ismerős arcokkal. Szeretem ezeket a reggeleket, bár a koránkelés nem az erősségem. Ilyenkor el tudok merülni a gondolataimban és elvonatkoztathatok a problémáimtól. Figyeltem a fákat, a lehulló leveleket. Ezért jó, hogy csendes kisvárosban lakom, ahol nem nagy a forgalom...

- Izabella! – szakította félbe gondolatmenetemet egyik osztálytársam, egyben legjobb barátnőm: Niki.

- Kérlek, mondd, hogy te tanultál a dogára! – nézett rám tipikus „kiskutya” tekintetével. Biztos azt szeretné, hogy korrepetáljam, de erre kivételesen nincs szüksége.

- Ha a biológiára gondolsz, márpedig tudom, hogy így van, mert ismerlek, akkor van számodra egy remek hírem. Hétfőn írjuk meg, mert ma rendhagyó óránk lesz. – mondtam, miközben grimaszoltam.

Alapesetben örülnék neki, hisz nem kell idegeskednem, de most nem így van. Egy orvos jön hozzánk, aki előadást tart nekünk. A vakságról fog beszélni, meg arról, hogy a vak emberek hogyan élhetnek teljes életet és milyenek a mindennapjaik. Érdekel a téma, már hogy ne érdekelne, de furcsa érzésem van! Sosem szerettem erről beszélni. A gondolattól is rettegek, hogy valamelyik barátom, családtagom, vagy esetleg én elveszítsem a látásomat. Sokszor gondolkoztam már ezen, de nem jutottam semmire. Ha nem látnék többé, nem tudnám, hogy nézek ki, vagy épp mi történik körülöttem. Hogyan élném meg a helyzetemet?... Ahogy csak lehet, kerülöm az erről való beszélgetést, mert már ez is elborzaszt és elveszi a kedvem az egész naptól.

- Oh, hála az égnek! Még mindig nem sikerült megtanulnom. – vakargatta nevetgélve tarkóját Niki. Beszélgettünk még kicsit a suliiig. (Valahogy rossz előérzetem van, de szinte biztos, hogy csak bebeszélem magamnak.)

Egy nehéznek mondható fizika óra után érkezett a biológia.

- Jó reggelt gyerekek! – köszönt mosollyal az arcán osztályfőnökünk. Ő kedves, kicsit szigorú.

- Remélem, mindenki jól érzi magát. A mai különleges órán egy előadást hallgathattok meg a vakok életéről. Kérlek benneteket, a legjobb oldalakat mutassátok! – hadonászott kezével, közben a fiúkra nézett. Hát igen, ők elég... élénkek... Maradjunk annyiban, hogy most serdülnek. Még el sem kezdődhetett az egész az óra, amikor a doktor úr bemutatkozása közben beviharzott tanárunk. Most nem volt arcán a szokásos, halvány mosolya, helyette aggodalmasan ráncolta szemöldökét.

- Izabella, édesanyád telefonált. Családi ügy miatt igazolva lett a mai napod. Ő lent vár téged az iskola parkolójában.

Nem tudtam mire vélni, de fejemben lévő piros lámpa ismételten villogni kezdett, csak most sokkal erősebben, mint eddig. Remélem, nem történt semmi baj. Sietve elpakoltam tolltartómat, illedelmesen elköszöntem, majd kifelé futva, kettesével szedtem a lépcsőfokokat. Talán töri tanárom szólta csak utánam, mindössze annyit mondott: „A folyosón nem rohangálunk!”- de abban a pillanatban valahogy nem tudott érdekelni. Megláttam a fehér kocsinkat. Szinte feltéptem az ajtót, s a futás miatt lihegve néztem anyára.

-Szia, Kincsem! – pillantott fel rám. Szemei enyhén pirosas árnyalatúak voltak. Ha eddig nem, most már tényleg nagyon aggódom.

- Milyen napod volt?

- Anya, ez most nem lényeges! Történt valami? – kérdeztem szinte pánikolva.

- Nem is tudom, hogy mondjam el... - gondolkozott halkán. – Izi, a bátyádat baleset érte ma reggel. –erre a hírré lefagytam. Ez...

- Ez nem lehet igaz! – kiáltottam. – Nem... mondd, hogy ez csak egy rossz vicc! – közben éreztem amint az első könnycseppek elhagyják szemeimet és végigfolynak az arcomon. – Lehetetlen... - hangom itt már halk volt. Sírni kezdtem. Majdhogynem mániákusan soroltam magamban, hogy ez nem történhetett meg. Talán álmodom és nemsokára otthon kelek az ágyamban, ahol Attila, a bátyám vár épen és egészségesen. Valaki csak szórakozik velem. De nem, a fekete-fehér igazság nem ez volt. Később miután anyu vállán kisírtam magam, elmondta, hogy jelenleg mútik Atit. Munkába menet egy szabálytalanul közlekedő, vezetés közben telefonáló sofőr oldalról nekiment a kereszteződésnél az autójának, az illető nem vette észre a piros jelzést.

Bementünk a kórházba, de semmit nem tudtunk a testvéremről. Életem legfélelmetesebb perceit éltem át, amíg vártunk. Óráknak tűnt, míg elérkezett végre az a pillanat, amikor kinyílt az ajtó.

- Önök Kovács Attila hozzátartozói? – kérdezte egy negyvenes éveiben járó orvos. Apa előrelépett, bólintott és kezet fogott vele. Ideges volt és aggódott, pont, mint mi. – A fiuk túl van az életveszélyen. A dolgok szerencsére jobban alakultak, mint vártuk. A bal térdében keresztszalag szakadása van, illetve eltört két bordája. Vesztett némi vért, de nem olyan számottevő mennyiséget. Viszont a nagyobb probléma nem ez. A baleset során szétört ablaküveg szilánkok megsértették a szemét. – nézett ránk az orvos, majd folytatta. – Ezeket persze eltávolítottuk, de nagy valószínűséggel, örökre elveszíti a látását. Nagyon sajnálom. Miután befejezte mondandóját, elsietett. Apa a fejét fogta és suttogott valamit. Anya ismét könnyezni kezdett, én csak álltam a folyosó közepén. Nem tudtam semmire sem koncentrálni. A körülöttem lévő történések nem jutottak el az agyamig.

Ezután sok minden megváltozott. Attilát egy hét múlva hazaengedték. A szobáink helyet cseréltek, hogy ne kelljen a lépcsővel logikázni (az övé régen az emeleten volt). Anya próbált mindennel a kedvünkben járni.

A bátyám meglepően hamar túljutott a krízishelyzeten. Mindig is ilyen volt. Bármilyen történhetett, ő optimistán gondolkozott. Nyilván az első napokban nem, de később elfogadta a körülményeket és örült annak, hogy nem lett nagyobb baja.

Én erre nem voltam képes. Nem tudtam megbékélni a ténnyel, hogy többé nem láthat engem. Nem beszéltem vele olyan sokszor az utóbbi időben és kevesebbet is ettem. Sokat fogytam, mindig egyedül akartam lenni. Anyáék próbáltak kirángatni a négy fal közül, de nem vett rá a lélek. Iskolába sem mentem, az pedig nem érdekelt, hogy ennek lehetnek következményei. Niki többször is hívott, de vele sem beszéltem. Ez az egész lelki dolgom két hétig tartott, amikor is egyik reggel vendégem érkezett. Alig hittem a szememnek, amikor megláttam az ajtóban testvéremet. Nagyokat pislogtam, miközben ő a fal mellett tapogatózva óvatosan lépkedett felém. Ott állt mögötte anya, aki figyelte, hogy minden rendben van-e, de miután a bátyám ideért hozzám, ő visszament a földszintre.

- Szia. – mosolygott rám. A legfájdalmasabb ebben az egészben az volt, hogy éppen elnézett a fejem mellett. Megint sírás fojtogatott... - Régen beszélünk hugi, hiányzol. – mondta, miközben segítettem neki leülni az ágyamra. – Elmondod mi a baj? – kérdezte lágy hangon.

- Csak... nem bírom elhinni. Mindig is félttem attól, hogy valami bajotok fog esni, most pedig megtörtént. Te megvakultál, nem látsz engem, pedig idén ballagok. Annyi minden fog velem történni és te nem leszel ott mellettem. Nem látod majd a szalagavató táncomat, a ruhámat.

Ha valaha lesz párom, akit bemutatnék nektek, te nem fogod tudni, hogy néz ki. Én... félek, hogy már nem lesz olyan a kapcsolatunk, mint régen. – hadartam el az egészet.

- Jaj, te kis butus! – próbált arcom felé fordulni. – Mindig melletted leszek. Nem számít, mi történt. Egy ilyen kis dolog nem lehet akadály. – mondta halkán. –Jegyezd meg: sosem hagylak egyedül! A bátyád vagyok, eddig is megvédtelek, ezentúl is meg foglak, mindig veled leszek.

- De... a látásod... – öleltem át sírva. Ő megsimogatta hátamat és annyit mondott:

- Az emlékeimben láthatlak.

Név: Szabó Fanni
Osztályfok: 7.
Intézmény: Bajai Újvárosi Általános Iskola
Felkészítő: Bozárné Gyumics Julianna
Kód: 2022/15/F

OLYAN A BARÁTOM, MINT ÉN

- Volt egy osztálytársam, Annának hívták. Az ő élete más volt, mint a miénk, mert a nap nagy részét kerekesszékekben töltötte.

Anna nagyon szeretett iskolába járni, de nem voltak barátai. Egyik szünetben odamentem hozzá beszélgetni, és sok mindent megtudtam róla. Elsősorban azt, hogy kiskora óta kerekesszékekben ül, és nemrégén költöztek a mi városunkba. Annától azt is megtudtam, hogy sportol, még hozzá kosarazik. Előző lakhelyén hetente járt edzésre, egy kerekesszékes kosárlabdacsapatban játszott.

A mi iskolánkban hetente egyszer kosárára van. Mikor elérkezett a tesi óra, mindenki beállt játszani, csak ő nem.

- Nem szeretnél beállni a csapatomba? –kérdeztem tőle.

– Nem, köszi. – válaszolt szomorúan.

- Ha beállnál, akkor megtudnák, hogy te milyen jól kosarazol.

- De én nem szeretnék, én teljesen máshogy szoktam játszani, mint ti.

Kicsit szomorúan vettem tudomásul az elutasítását.

- Rendben, akkor nézd meg, hogy játszunk, és ha tetszik, akkor szállj be.

Anna egy darabig ült a padon, és nézte, ahogy a többiek jól szórakoztak. Egy rossz lépés következtében egyszer csak kibicsaklott a lábam. Sajnos nem tudtam folytatni a játékot. Anna ekkor döntött úgy, hogy beszáll helyettem. A csapattársaim igent mondtak a cserére, kivéve Georginát. Georgina volt a legjobb dobó a csapatban, mindenki neki passzolta a labdát, az ő szava mindig „szent” volt.

- Minek játszik, ha még állni sem tud? – tette meg hangosan a megjegyzését.

Anna ezt meghallotta, és nagyon rosszul esett neki, hogy így beszéltek róla. Láttam rajta, hogy már nincs is kedve beállni. Már csak 10 perc volt az órából, amikor a többiek unszolására mégis a játék mellett döntött.

Ekkor történt a csoda. Anna a kerekesszékét gyorsan és bravúrosan forgatva kicselezte az ellenfelet. Maga mellett pattogtatva a labdát, elindult az ellenfél palánkja felé. Még nagyon messze volt a palánktól, de erősen nyújtózva eldobta a labdát. Csont nélküli kosár volt.

Annának köszönhetően mi nyertünk.

A szünetben Georgina odament Annához, és gratulált neki. Azóta együtt járunk a délutáni edzésekre is, és mindenki szívesen választja csapatába Annát.

Név: Somlói Bianka
Osztályfok: 6.
Intézmény: Bajai Újvárosi Általános Iskola
Felkészítő: Surján Boglárka
Kód: 2022/16/F

ÉLD AZ ÉLETET!

Sziasztok! Balázs vagyok. Ez a történet a tánckarrierem kezdetéről fog szólni. Nem húznám az időt, szóval kezdjünk is bele: Baján élek egy kis kertés házban a szüleimmel. Az iskolám közel van, kb. 5 perc otthonról. Nincs sok barátom, tudom, hogy furcsa vagyok, de úgy érzem, ez nem ok arra, hogy másként kezeljenek. Viszont a tanárnőm, Éva néni úgy tartja, különleges vagyok, és még sokra fogom vinni az életben. Van egy kutyám, a neve Gombóc. Nagyon szeretek olvasni, rajzolni, regényeket írni, de amit különösen szeretek, az a tanulás. A többiek azt mondják, hogy ez ciki, és strébernek csúfolnak, viszont Anya szerint csak irigyek, ne foglalkozzak velük!

Az évnyitó augusztus 31-én volt az idei tanévben. Az első tanítási napon a 6. osztályba lépve, a 3. óra volt a kedvencem, az irodalom. Ez nemcsak a tantárgynak, hanem az azt tanító tanárnőnek is köszönhető. Egyszerűen imádom őt. Ebéd után siettem haza és elvittem Gombócot sétálni. Miután hazaértem, átnéztem a tankönyveket, amit aznap kaptunk meg, szeretem az új könyvek illatát. Az első hét nagyon gyorsan eltelt, főként ismételtünk, sok újat nem tanultunk. A második héten Éva néni feladta A walesi bárdok című költeményt, három hetet kaptunk a megtanulására. Nekem ez két hét alatt sikerült, így elsőként felmondtam, 5-öst kaptam. Teltek-múltak a hetek, de a napirend nem változott: reggeli, sulis, séta, tanulás, vacsora, pihenés, fürdés, majd alvás. Viszont az őszi szünet után nagy változás történt, amiket én nagyon nehezen viselek. A szerdai órarend változott, miszerint az egyik testnevelés óra helyett, társastáncoktatás indult. Emlékszem, szerdai nap volt, szóval 1 óra volt a tánc kezdetéig. Mikor a 4. órán ültem, még mindig a táncórán jártak a gondolataim. Amikor beértünk a terembe egy magas, barna hajú, fiatal férfi oktató és párja álltak a parkett közepén. Az órát egy rövid bemutatkozással kezdtük, majd a cha-cha-cha alaplépéseit tanultuk meg. Az órát 10/8-ra értékelem, egész jó volt. A hetek előre haladtával egyre jobban megkedveltem a táncot. Beszéltem Zoli bácsival és azt mondta, ha van kedvem, kipróbálhatnám a versenytáncot, mert lát bennem tehetséget. Először Anyuval megnéztünk egy táncedzést, ami teljesen magával ragadott. Így elkezdtem járni az egyesületbe, óráról órára, napról napra fejlődtem, otthon is nagyon sokat gyakoroltam.

Már négy hónapja jártam szorgalmasan az edzésekre, amikor megkaptam életem első táncpartnerét, Lillát. Megismerkedtünk, eleinte nagyon furcsa volt a testközelség, de Lilla kedvessége segítette átlendíteni ezen a nehézségen is. Talán Lillában barátra lelhetek? Ő egy profi táncos, egy másik egyesületből igazolt át. Már nekem is egész jól ment a tánc és könnyen összecsiszolódunk, ezért beneveztünk az első közös versenyünkre. Rövid volt a határidő, így minden nap 4-6-ig gyakoroltunk, egészen május 11-ig, ez volt a verseny előtti nap. Én nagyon izgultam, de Lilla mindvégig biztatott, hogy jó páros vagyunk és meglesz a sok gyakorlás eredménye. Ezután következett a főpróba, a tánc tökéletesen ment. Majd eljött a nagy nap, a verseny ideje, május 12. Lilla gyönyörű volt, a haja, a sminkje, a ruhája, csak úgy ragyogott. A 44-es lett a sorszámunk, ami épp a szerencseszámom, reméltem, hogy ez jó ómen lesz. Amikor a parkettre léptünk, a szívem a torkomban dobogott, de amint megszólalt a zene, a testem átjárta a ritmus és azzal minden idegességem elszállt. A táncot hibátlanul adtuk elő, szép meghajlással a végén. A zsűri, a maximálisan adható 30 pontból, 28-ra értékelte a produkciónkat. Igen szoros volt a verseny, sok tehetséges táncos mérte össze tudását, nehéz dolga volt a zsűrinek. Nagyon izgultunk, de Lilla ott volt mellettem, így biztonságban éreztem magam. Eljött az eredményhirdetés ideje, a zsűri elnöke összegezte a versenyt, majd sorban hirdették ki a kategória díjazottjait. A mi csoportunkban az 1. és 2. helyezett között 1 pont volt a különbség, ezt hallván már hihetetlenül izgatottak voltunk, de amikor meghallottam a 44-es számot, majd' kiugrottam a bőrömből, első helyezettek lettünk! Én úgy érzem, ez mind Lilla érdeme, nélküle nem sikerült volna.

Ahogy olvastad a történetem, lehet, neked furcsa volt a viselkedésem. Kitaláltad volna? Autista vagyok. De a barátom Lilla, és tanárnőm, Éva néni illetve a táncoktatóm is teljes emberként kezelt, ez megerősített abban, hogy sok mindenre képes vagyok, csak hinnem kell magamban. Anyukám mindig azt mondja, és milyen igaza van: „SZERESD AZ ÉLETET, AMIT ÉLSZ, ÉLD AZT AZ ÉLETET, AMIT SZERETSZ”!

Név: Engyel Emma
Osztályfok: 6.
Intézmény: Kalocsai Fényi Gyula Általános Iskola
Felkészítő: Balaton Ágnes
Kód: 2022/17/F

Szerencsés fiú

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kis falu. Ez a falucska egy nagy hosszú utcából állt, melynek a végén élt egy öregember három fiával, Palkóval, Jankóval és Benővel. Mindhárom fiú nagyon sokat segített idős édesapjának, akinek egy nagy bánata volt, hogy legkisebb fia, Benő és lovasbaleset után tolószékbe kényszerült. Sajnos a falubeliek sem segítettek a baján, mert sokat csúfolták a szegény fiút az állapota miatt. Benőt nem nagyon foglalkoztatta a dolog, ennek ellenére testvérei mindig kiálltak mellette.

Egy szép nyári napon, ahogy a pitvarban üldögélt arra az elhatározásra jutott, hogy elküldi fiait szerencsét próbálni. Hét átvirrasztott éjszaka után úgy döntött, a legkisebbet, akit a legjobban szeretett, szintén elengedi a testvéreivel, hiszen ő sem vetette meg a munkát.

Egy hét elteltével magához hívatta a fiait s elmondta nekik, hogy itt az idő, el kell menniük szerencsét próbálni, és feleséget szerezni. Ezután Jankó, Palkó és Benő összekészítették a kis tarisznyájukat, és elindultak. Mentek mendegéltek, míg egy hármass kereszteződéshez nem értek. A két idősebb testvér megkérdezte öccsét, hogy nem akar-e valamelyik mellé társulni. Benő erre így válaszolt:

- Mindig megvédtettek engem, most a sarkamra kell állnom. Azt akarom, hogy apánk rám is büszke lehessen.

Palkó kis töprengés után így felelt:

- Rendben van drága öcsém. Ha ezt szeretnéd, legyen! Sok szerencsét!

Mindhárman megölelték egymást, és elindultak a kiválasztott úton.

Palkónak nem kellett sokáig vándorolnia, mert 7 nap után egy faluba ért, ahol nagyon gyorsan munkát is talált. Beállt egy gazdához pásztornak. Nem keresett túl sokat, de arra elég volt, hogy megéljen belőle.

Jankónak nem volt ilyen nagy szerencséje, mint a bátyjának. Három héten át gyalogolt, amikor elérkezett egy kis városba, ahol egy kovács pont inast keresett maga mellé. Mivel Jankónk erős kötésű és széles vállú fiatalember volt, nem gondolkozott sokat, és kapott az alkalmon. Lassan ő is révbe ért.

Sajnos ez nem volt elmondható Benőről. Ő ugyanis heteken, sőt hónapokon keresztül vándorolt, sőt egyszer még a székének a kereke is kitört. Nagyon elkeseredett, de nem adta fel. Gyorsan megjavította a kerekesszékét és folytatta az útját. Végül egy városba ért, ami legalább 50-szer akkora lehetett, mint a kis falucskája.

Mikor belépett a város kapuján az emberek megbámulták, és ki is nevették. Hősünket ez teljesen hidegen hagyta, és lelkesen elkezdett munkát keresni. Próbálkozott favágással, állatok őrzésével és még sok más munkával, de sehol sem találta meg a helyét. Amint így szomorkodott a palota előtt egyszer csak észrevett egy szőke lányt, és ami még különlegessé tette ezt a lányt, hozzá hasonlóan szintén tolószékes volt. Benő sem habozott sokáig. Odagurult hozzá, és bemutatkozott:

- Benő vagyok. nagyon örvendek! Téged hogy hívnak?

- Örvendek én is. Júlia vagyok? Még nem láttalak erre. Mikor érkeztél?

- Nem túl régóta vagyok itt, de sajnos nem biztos, hogy sokáig maradok. Eddig nem volt túl nagy szerencsém. Lehet, hogy nemsokára tovább is állok.-mondta Benő szomorúan
Nagyon sajnálom, tudom nem könnyű.

Miközben jól beszélgettek és nevetgéltek a fiatalok, Júlia egyszer csak azt hallotta, hogy valaki a nevét kiáltja.

- Ne haragudj, Benő, de most mennem kell. Nagyon örülök, hogy találkoztunk. remélem azért még össze fogunk futni a városban.

- Én is örülök, Júlia! Viszontlátásra!

Sajnos a következő napon sem társult a fiú mellé a szerencse, sehogy sem talált pénzkereseti lehetőséget. Már éppen elhagyta volna a várost, amikor a király küldötte azzal kereste fel, hogy a felséges úr azonnal hívatja. Benő nagyon elcsodálkozott, de elindult a palotába. A király előtt fejet hajtva így szólt:

- Felséges uram, mondja miért hivatott?

- A lányom, aki eddig mindig nagyon szomorú volt, tegnap egész nap mosolygott. Miután rákérdeztem, elmesélte, hogy mi történt vele a palota előtt. Te voltál az első, aki nem csúfolta ki vagy nem érzett iránta szánalmat.

Benő ekkor megpillantotta a függöny mögül kukucskáló királylányt, azaz Júliát.

A boldog király azonnal neki adta a lánya kezét, a fele országát és vagyonát. A palotában nagy lett a sürgés-forgás. Hetedhét országra híre ment a fiatalok lakodalmának, ahova természetesen Jankót, Palkót és az apjukat is meghívták. Az öreg boldogan borult a fia nyakába, és ezt mondta: „Ha nem adod fel, és leküzdöd az akadályodat, bármit elérhetsz az életben.”

KÖZÉPISKOLÁS KOROSZTÁLY

Név: Ács Nelli
Osztályfok: 11.
Intézmény: Nagyasszonyunk Katolikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium
Felkészítő: Mihóné Ferencz Mónika
Kód: 2022/01/K

Napsugár

Egykedvűen támasztom fejemet a vékony ablakhoz a szüleim autójának hátuljában, motorjának monoton duruzsolását hallgatva. Éppen a nagymamáékhoz megyünk, ez pedig egyáltalán nincs az ínyemre. Nehéz szívvel engedtem el a hétvégére a nagyvárost. Szívesebben maradtam volna a barátaim nyaralójában erre a két napra, ahogyan azt megbeszéltük, mint hogy elutazzak az ország másik felébe. Persze az események önmagukat nem meghazudtolóan teljesen másképp alakultak, és határozottan keresztülhúzták a számításaimat, ami miatt eléggé feldúlt vagyok. Üveges tekintetem az égre mered, unottan, nézve, ahogyan a Nap sárgára és rózsaszínre festette az ég alját, ugyanolyan precízen és már-már tökéletesen, mintha egy neves festő műve vetült volna ki a tájra. Erről eszembe jut a kis barátnőm, és az ő története.

Egy csillagos, kora nyári estén ugyanilyen unalommal vártam, hogy megérkezzünk a nagyszüleimhez, hiszen már mindennél jobban vártam, hogy ott töltssem el a nyaram első hónapját, kiszakadva a nagyváros mozgalmas mindennapjaiból. Még nagyon kicsi voltam: dacos, cserfes, mégis minden lében kanál és kíváncsi, éppen ezért nem szerettem az ilyen hosszú utakat, mint amilyet akkor is eltöltöttem. Emlékszem, már annyit kérdezgettem, mikor érünk oda, hogy szinte az örületbe kergettem szegény szüleimet.

Pedig anya szerint már nemsokára odaérünk... - gondoltam, ahogy izgatottan fészkelődtem az ülésmagasítómban.

Kisvártatva az autónk bekanyarodott egy szerény, kicsi faluba, ami a völgy közepén csücsült. Négy domb vette körbe, amit én még olyan kicsiként hatalmas hegyeknek láttam. Pont ugyanígy képzeltem el azt a bizonyos Üveghegyet is a mesékben, amelynek a tetején egy kacsalábon forgó palota áll. Az egész falu mindig is olyan mesebeli volt. Eljátszottam a gondolattal, hogy mi lett volna, ha minden egyes házát mézeskalácsból rakták volna össze, szűk utcái pedig aszfalt helyett medvecukorból kanyarogtak volna. Majd megláttam a nagyszüleim szeretett, takaros házát is, ami egy apró zsákutca végén állt. Mikor megálltunk, gyorsan kiszálltam az autóból, örömben össze-vissza ugrálva, pörögve-forogva, mint egy színes kis bűgőcsiga.

A napjaim minden bizonnyal hasonlóan felhőtlenül teltek ott: megismertem a nagymama koromfekete macskáját, virágokat szedtem, kukoricával ettettem a baromfiudvar kisebb-nagyobb lakóit, és már az első nap könnyen barátságot kötöttem a helyi gyerekekkel is, akikkel egyre gyakrabban játszottunk az utcánk végében. Labdázunk, bújócskázunk, focizunk, vagy épp a betonútra rajzoltunk színes krétákkal.

Az egyik ilyen nap megpillantottam egy alacsony lányt a szomszéd ház tornácán bújócska közben. Nálam egy picit fiatalabb lehetett. Hosszú, egyenes, barna haja lágyan omlott vállára. Egy vastag keretes szemüveget viselt. Komoly arccal mustrált minket, ahogy szétszéledtünk, szinte szigorúan, majd tekintetében egyfajta boldogság jelent meg. Szája mosolyra húzódott, és hevesen integetni kezdett. Éreztem, lakozott benne valami megmagyarázhatatlanul szokatlan, de ezt a gondolatot egykettőre elhessegettem magamból, és visszaintegettem neki.

- Megvagy! Mit csinálsz? – kérdezte a hunyó, megállva egy pillanatra a nagy játékból.

- Ő miért nem játszik velünk?

- Ki? – puhatolózott, miközben én a rejtélyes gyermek alakjára mutattam.

- A furcsa lány nem jöhet velünk. Olyan lassan beszél, túl ügyetlen és mindig elrontja a játékunkat. A gyermeki kíváncsiság eluralkodván rajtam, tettem egy nagy lépést a ház kapuja felé, aztán még egyet. Meg még egyet.

- Hova mész? – szaladt utánam hevesen a barátnőm, de én nem válaszoltam. Két hajfonatom könnyeden szállt utánam, miközben a kapuhoz futottam. Egy határozott mozdulattal megragadtam a kilincset, másodpercekkel később pedig a túloldalon találtam magam.

- Nézzétek, bement a furcsa lány házába! Most már ő is olyan lesz – nevettek össze mögöttem a gyerekek. Nem törődtem velük, a hangos csúfolódásukkal és kuncogásukkal, amely bezsongta az egész környéket. Még vissza sem néztem, olyan céltudatosan léptem fel a verandára. Tudtam, hogy nincs igazuk. Hiszen ha valaki furcsa, nem biztos, hogy rossz, ugye? Ekkor újra megláttam a kislányt. Egy hatalmas állvány mögött állt, kezében hófehér festékpaletta és skarlátvörös ecset. Rám sem hederített, miközben melléléptem.

- Szia! A nevem Gréti. És téged hogy hívnak?

- Panka vagyok – mondta szűkszavúan.

Csak akkor láttam, hogy az előtte lévő vásznon egy csodálatos kép rajzolódik ki. Épp az utcát ábrázolta, és minket, ahogyan önfeledten játszottunk. Felismertem magamat is rajta, mint a futó kislányt a türkizkék ruhában.

- Hú, de szép! – mondtam elcsodálkozva. – Én is megpróbálhatom?

Panka rám nézett. Arcára egykettőre vidám mosoly ült ki, majd szótlanul kezembe nyomta az egyik ecsetet. Félve vittem fel a hófehér festéket az égre, remegő kézzel, lábujjhegyen állva,

hogy elérjem a vászon tetejét. Egy felhőt szerettem volna festeni rá, de az én részem korántsem lett annyira csodás és élethű, mint az övé. Emiatt kissé csalódottnak éreztem magam, és eluralkodott rajtam a büntudat, amiért tönkre tettem egy ilyen szép festményt, de látván a lányt mellettem, ahogyan érdeklődően figyelt, minden viharfelhő eloszlott a gondolataim felől. Ekkor mégis leejtettem az ecsetet, és egy jókora festékfolt az orrom hegyére csöppent, ő pedig hangosan nevetni kezdett, csilingelő kacaja belengte az udvart.

Az odakint álló barátaim eközben kíváncsian álltak a kerítés mellett, mind az öten. Minket néztek, a nevető Pankát és engem, a festékfoltos orrommal. Ekkor olyan ötletem támadt, amire eddig nem is gondoltam.

- Te miért nem jössz játszani velünk?

- Játsszanék én is, de ők nem szeretnek – mutatott a kis társaságra -, mindig piszkálnak és kicsúfolnak.

- Tényleg? – Semlegesen a barátaimra néztem, akik megbélyegezték őt. Tudtam, hogy nem szép dolog ilyet tenni. Akkoriban velem is gúnyolódtak az iskolában, és sosem tűrtem, ha mással is ezt csinálják. - És ha megígérem, hogy soha többé nem bántanak?

Panka szemében mintha egy kisebb reménysugár gyulladt volna meg.

- Nem fognak? – kérdezte, mire én hevesen bólogattam. A kislány egy pillanat alatt beszaladt a házba, ahonnan egy idősebb lány kísérelte ki őt, aki mintha Panka nővére lett volna. Olyanok voltak, mint két tojás egymás mellett, ezen pedig elcsodálkoztam.

- Ugye is jössz velünk? Kérlek!

- Jövök – guggolt le húga elé -, de csak akkor, ha megígéred, hogy vigyázol magadra. A kislány vidáman ugrált, miután szoroson megölelte nővérét. Erősen megfogta a kezem, ezután pedig egyszerre lépkedtünk a kapu felé.

- Ő miért jött? – tudakolta az ötös tagja, felvont szemöldökkel. A többi gyerek szokatlanul nézett végig Pankán, grimaszuk egyfajta különös érzést sugárzott, amitől megborzongtam.

- Mert a barátnőm, és nem szeretném, ha bántanátok.

- Tudjátok – lépett elő a testvér, barátságos mosollyal az arcán -, Panka picit másabb, de ezért nem szabad kigúnyolni őt. Ugyanolyan gyerek, mint ti, imádja a meséket és nagyon szeret játszani. Ugye ti is szerettek játszani és mesét nézni?

- Igen – hallatszott a többiek válasza. Pankára néztem. Összezavarodott volt, arca mégis hordozta a szintiszta reményt és olyan szeretetet, mint amelyet még soha nem láttam senkitől.

- Látjátok? Máris egy csomó közös van bennetek. Képzeljétek, Panka nagyon szépen fest, és...

- Az egyik festményén mi is rajta vagyunk ám – szóltam közbe büszkén, és a többiek azonnal kíváncsiak lettek rá. Panka pillanatok alatt kihozta nekik a képet, és félénken fogta meg két,

aprócska kezével azt. Az öt társam ugyanolyan csodálattal szemlélte a képet, mint ahogy azt én is tettem.

- Az ott én vagyok, ugye?

- Nézzétek, van rajta egy kiscica is! – hallatszott tőlük Panka legnagyobb meglepetésére.

- Nemrég bújócskáztunk – lépett elő az egyik fiú -, akarsz játszani velünk?

A kis barátnőm hirtelen nem tudta, mit mondjon. Hevesen nővére kezébe adta a színes vásznat, és mérhetetlen boldogsággal csatlakozott hozzánk. Önfeledten szaladt a többiekkel, olyan kedélyesen, mint amilyet utána nem láttam. Újult, fáradhatatlan kuncogás tört fel belőle, jóleső és letörölhetetlen, mint a gomolyfelhők között feltörő, kósza napsugár. Még mindig a vékony ablakhoz támasztom a fejemet, ezúttal szívesebben, ahogyan a barátnőmre gondolok. A nyár óta már sok idő eltelt, de mégis olyan, mintha ma történt volna.

Azóta már többen is mesélték, hogy Panka Dawn-szindrómával született. Ez különösebben nem zavart, mivel tudtam, ő is ugyanolyan, mint én. Viszont nála tisztább, nagylelkűbb és óriási szeretetű embert nem ismertem, ezért pedig úgy csodáltam őt, mint senki mást. Panka nem más volt, nem furcsa, hanem igenis különleges. És ez a különlegesség egy hőssé tette a lányt, amiért napfényt csempész a sűrke, rideg és monoton világunkba...

Név: Czár Virág Fruzsina
Osztályfok: 10.
Intézmény: Nagyasszonyunk Katolikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium
Felkészítő: Mihóné Ferencz Mónika
Kód: 2022/02/K

A gonosz ember

Léna vagyok, fogyatékkal élő, 22 éves egyetemista lány. Agykárosodásom van, de édesanyámék nagyon sok mindent megtettek azért, hogy eljussak arra a szintre, hogy tanulhassak. Kislány koromban nem tudtam járni, sőt beszélni sem rendesen. Édesanyám és édesapám egész életüket arra szentelték, hogy segítsenek nekem. Most sem tudok járni annak ellenére, hogy sokat jártam és még járok is terapeutához, ezért kerekesszékekbe kényszerülök. Talán sosem fogom megtudni, milyen is lábakon állni. De nem adom fel, küzdeni fogok, annyira, amennyire csak tudok.

Elmondok nektek egy történetet, amelyet édesanyám mesélt nekem el akkor, amikor elvégeztem a gimnáziumot.

Kislány koromban édesapám két állásban dolgozott annak érdekében, hogy legyen egy stabil anyagi helyzetünk. Kecskemét mellett egy kisebb faluban éltünk, sokat vittek a szüleim kórházba terapeutákhoz, akik segítettek rajtam. Nagyon jó kis csapatot sikerült találniuk édesanyáméknak, a dolgozók szerettek velem dolgozni, és szerettek engem, én is szerettem velük lenni, anyukám elmondása szerint. De sajnos el kellett költöznünk, óvodába kellett mennem és nem is akármilyen óvodába, hanem egy speciális óvodába Szegedre. Ezért odaköltöztünk. A szüleim próbáltak megfelelő otthon keresni számunkra, szerettek volna venni egy olcsóbb kis kertés házat, amelyet csak csinosítani kellene. Felfogadtak egy ingatlanügynököt, aki igazából nem is nagyon segített nekünk. Mutatott egy házat édesanyáméknak, amire rábeszélte őket, hogy nem kapnak olcsóbb ingatlant meg hasonló badarságokat mondott nekik. Szorított az idő, ezért belementek, de bár ne tették volna!

Az ingatlan tulajdonosa bemutatta a házat és tervrajzot is mutatott nekik, minden szépnek és jónak tűnt. Anyukámék felvették a hitelt és megvették a házat, majd kiderült, hogy akié volt a ház, hazudott, nem újíthattuk fel a házat, mert a gang később lett hozzáépítve, de nekünk azt mondta a férfi, hogy a házzal együtt épült. Volt egy repedés az egyik falon, amit valami hihető, de valójában hazug kifogással magyarázott a csaló. De kiderült, hogy süllyed a ház, ezért volt

megrepedve a fal. Sok mindenben hazudott a férfi, akié volt a ház, még úgy is, hogy tudta, hogy vagyok. Szívtelen ember az ilyen és önző!

Ez még nem volt elég, mivel ugye elköltöztünk, akik eddig dolgoztak velem, terapeuták, most már nem tehették. Új orvosra és új terapeutákra volt szükség. Anyukám sok kórházat felhívott, de vagy csak rárakták a telefont, vagy nagyon közönségesen beszéltek velem. Úgy voltak velem, hogy nem pazarolják az idejüket egy 3 éves agykárosult kislányra. Édesapám most már három állást is vállalt, mert eddig sem volt könnyű, de most már még nehezebb lett az életünk. Anyukámék szörnyen szomorúak voltak, hogy így bánnak velük, meg hát persze velem is. Végül az óvoda segített a terapeuta és orvos keresésében, és sikerült találnunk végre. Nem volt olyan jó csapat, mint a régi, de örültek anyukámék, hogy végre van.

Ahogy elmesélte anyukám ezt az egészet, könnybe lábadt a szemem. Sok bántást kapok még a mai napig, az iskolában nem bántottak, hisz hasonló emberekkel voltam körülvéve, mint én, de nem szerettem elmenni sehová az iskolán kívül, mert ha elmentem például egy fagyizóba, és ott volt mondjuk egy fiatal baráti társaság, akkor biztos valamit odaszóltak, sok olyat, amivel megbántottak. Egyszer annyira rosszul esett, hogy előttem elsírtam magam, ők csak kinevettek, de egy kedves nő odajött hozzám és megvigasztalt.

Sok rossz ember van a világon, de a jó emberek teszik különlegessé.

Név: Tamás Hanna
Osztályfok: 10.
Intézmény: Nagyasszonyunk Katolikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium
Felkészítő: Mihóné Ferencz Mónika
Kód: 2022/03/K

A cél

Az én nevem Lucas Parker, egy kisvárosban nőttem fel Colorado közelében, és most elmesélem az életem történetét.

1989-ben születtem péntek 13-án, ami egy igen szerencsétlen szám. A szüleim mindig ezzel viccelődtek. A nagyapám, William Parker világhírű futó volt, de sosem nyert az olimpián. Egy térdszalag-szakadás miatt abba kellett hagynia a futást, és így a karrierje véget ért. Amikor megszülettem, akkor a nagyapám kijelentette, hogy én leszek az utódja és befejezem, amit ő elkezdett, megnyerem az olimpiát.

Kiskoromban sokat jártam át a nagyszüleimhez és mindig nagy érdeklődéssel figyeltem nagyapa csillogó-villogó érmeit. Hároméves koromba beírtak a szüleim óvodába, ahol megmutatkoztak tehetségem első jelei. Sok kistávú versenyfutást rendeztek, és mindig én nyertem. Hatéves koromban mentem el az első igazi versenyemre, ahova nagyapám kísért el, ugyanis a szüleimet nem érdekelte a sport és nem vették komolyan a tehetségem, de a nagyapám mindig hitt bennem. Az első megmérettetésem után csalódott és szomorú voltam, mert utolsó előtti helyezést értem el. Visszagondolva ez a verseny sorsdöntő pillanat volt számomra, mert mikor lefutottam a távot, könnyes szemekkel néztem a közönséget, de sehol nem láttam a papát, nagyon megijedtem. Gyorsan kiszaladtam a parkolóba és ő komor arccal ült az autóban. Hazafele úton nem is szólt hozzám, majd mikor hazaértünk, ennyit mondott:

- Csalódtam benned is, úgy, ahogy apádban.

Más gyereket ezek a szavak eltántorítottak volna, de engem nem. Ez a mondat ösztönzött egész életemben, éreztette velem, hogy többet kell tennem ahhoz, ha el akarom érni a céljaimat. Eltelt egy év és eltávolodtam a futástól. Mikor első osztályos lehettem, a szüleim beírtak fociedzésre. Három éven keresztül űztem ezt a sportot, és mindenkinél jobb voltam, a gyorsaságom miatt. Soha nem szerettem.

A szüleim és a nagyszüleim viszonya jelentősen romlott az évek alatt, így keveset találkoztam velük, de én be akartam bizonyítani nagyapámnak, hogy igenis megnyerek egy futóversenyt. Minden fárasztó nap után elmentem az iskola mögötti pályára, és elindítottam a stopperem és hétről-hétre egyre gyorsabban futottam. Elmondtam a szüleimnek, hogy milyen időket futok le, ezért beneveztek engem a második futóversenyemre. Három évnyi gyakorlás után jobb és jobb

lettem. Sorra nyertem a versenyeket. Először kis csokoládékat kaptam ajándékba, mikor nyertem, majd az idő elteltével egy hang a fejemben arra készítetett, hogy nyernem kell. Sok kemény munka és gyakorlás után az a sok idő, amit befektettem a futásba, megérte.

Nyolcadikos vagy kilencedikes lehettem, mikor megnyertem a junior országos bajnokságot. Erre a versenyre eljött nagyapám, és az a büszkeség, amit a szemében láttam, mikor felálltam a dobogó első helyére, nagyon jó érzéssel töltött el. Általános iskola után felvettek egy sportiskolába, ahol hatalmas volt az elvárás, nem volt elég, hogy jól teljesítettem, a legjobbnak kellett lennem. Ebben a négy évben testileg és lelkileg is megerőltettem magam. Reggel négykor kezdődött a napom és este tízkor végződött. Felkeltem, majd futottam öt kilométert, két órát edzettem, majd elindultam az iskolába, ahol nem csak elméletben, de gyakorlatban is a maximumot kellett hoznom. Mikor végeztem az iskolával, átmentem a nagyapámhoz, aki abban az időben futóedzőként dolgozott. A napom lezárásaként futottam és hajtottam magam, hogy a legjobb legyek. Nagyon szigorú étrendem volt. Ebben a négy évben a lelki állapotom jelentősen romlott, ami kihatott az egészségemre, ezért úgy döntöttem, hogy abbahagyom a futást. Teltek az évek és egy közgazdaságtudományi egyetemen lyukadtam ki a szüleim unszolására. Jól teljesítettem az egyetemen, soha nem buktam meg. Mikor másodéves voltam, kirúgtak a kollégiumból majd az egyetemről is rossz magaviselet miatt. Húszéves koromban a szüleim kitagadtak otthonról, és nem volt hol laknom. Munkáról-munkára jártam, az életem teljesen romokban volt.

Épphogy megvolt a havi betevőm. Hajléktalanná váltam, de a szüleim megsajnálta és kisegítettek. Elhatároztam, hogyha valamire való ember akarok lenni, össze kell szednem magam és az életemet helyre kell tennem. Az egyetemre már nem vettek vissza, de saját vállalkozást indítottam és meggazdagodtam. Huszonöt évesen saját házat vettem magamnak, és megismertem életem szerelmét, akivel egy év múlva meg is házasodtam. Az életem újra sínen volt és boldog voltam. Egy átlagos napon, ami nem volt más a többitől, felhívtak a szüleim, hogy menjek haza, mert a nagyapám haldoklik. Haza is mentem, hogy elköszönhessek tőle. Mikor bementem a kórházi szobába, csak néztem a gyenge testét, beszélni is alig bírt. Összeszedte minden erejét, és elmondta a halálos ágyán, hogy milyen tehetséges vagyok, és ilyen tehetséget nem lehet elpazarolni holmi unalmas kisvárosi életre.

Azt kérte tőlem, hogy nyerjem meg az emlékére az olimpiát. Megígértem neki, hogy befejezem, amit ő elkezdett, semmi nem tántoríthatott el. Elhatároztam, hogy előről kezdek mindent és belevágok újra, megnyerem az olimpiát. Be is szálltam az autóba és elindultam haza. Mikor felkanyarodtam az M5-ös autópályára, láttam, hogy elkezdett szakadni az eső, nagyon sötét volt, alig lehetett látni az utat. Éppen egy számválogatást hallgattam, mikor a rádió elkezdett

recsegni, megállapítottam, mi lehet a baja, közben fél szemmel néztem az utat. Kivettem a kazettát és rájöttem, hogy elromlott a rádióm. Egyszer csak egy telefoncsörgést hallottam, láttam, hogy a feleségem hív, és ez volt az utolsó emlékem. Láttam a fákat az út szélén és a homályos villogó fényeket. Fájdalmat nem éreztem, csak meleget az egész testemben. Az aszfalton az üvegszilánkok szanaszét heverték, láttam, hogy nagyon vérzek, majd elsötétült minden. Csak a szirénák hangját hallottam, miközben az életem egyes emlékei lejátszódtak előttem. Éreztem, hogy lassan kiszállok a testemből, és a meleg, kényelmes érzés átfordult rideggé, fájdalmassá és hideggé. Az aszfalton feküdtem, és az esőcseppek óvatosan simogatták tehetetlen testem. Azt hittem, meghalok.

Feleségem elmondása szerint kómában voltam három hónapig. Az orvosok sokat küzdöttek az életemért, de az állapotom akkor is kérdéses volt. Mikor felkeltem, láttam a feleségem és a szüleim arcát, ami örömet és bizakodást jelentett számomra. Valami nem volt tökéletes.

Hiányt és feszítő érzést éreztem a mellkasomban, mintha elfeledkeztem volna valamiről vagy elhagytam volna valamit. Éreztem, hogy valami nem jó, elkezdtem mozgatni egyenként a végtagjaimat, és mikor elértem a lábamig, éreztem a takaró alatt, hogy az egyik nem mozog.

Először azt hittem, biztos eltört vagy lebénultam. Gyengéden lehúztam magamról a takarót és láttam, hogy csak egy nagy kötözött seb van a lábam helyén. Először nem is hittem el, úgy éreztem, mintha még ott lett volna. Egy világ tört össze bennem, mikor láttam a családom tekintetét, a fájdalmat és a sajnálatot a szemükben. Az első gondolatom az volt, mikor láttam a „lábam”, hogy nem fogom tudni az ígéretemet betartani a nagyapámnak, aki addigra már halott volt, mikorra én felkeltem a kómából. A gyógyulásom hosszú és nehézségekkel teli időszak volt. Egész életembe kitaró és erős voltam, most is annak kellett, hogy legyek. Fél év kemény munka, gyógytorna és erősítő gyakorlatok után megtanultam magamtól mankóval járni. Sok időbe telt, míg elfogadtam így magam, egy ideig szerencsétlennek és gyengének éreztem magam, ezért elsajátítottam a protézissel való járást. A balesetem óta egy és fél év telt el, és újra jól éreztem magam a bőrömben. Minden a régi volt, és semmiben nem akadályozott a lábam elvesztése, csak a futásban, ami azelőtt az életem része volt. Életem legszebb pillanata volt, mikor 2015 nyarán megszületett a kisfiam, de rossz érzés fogott el, mikor rájöttem, hogy szinte semmit nem értem el az életben, semmit nem tettem le az asztalra. Sokat spóroltam és megvettem a sportolásra alkalmas múltlábamat, melyben lehetséges volt a futás. Meglepő módon ugyanazt az eredményt hoztam, mint azelőtt, újra élni kezdtem. Úgy éreztem, hogy semmi nem akadályozhat meg a sikerem eléréseben, és most igazam is volt. Először kisebb versenyeken vettem részt, majd maratonokat futottam elképesztő idők alatt. Versenyeztem a velem egy sorsúakkal, akik valamilyen testi rendellenességgel rendelkeztek. Évek kemény munkája és a

sok erőfeszítés meghozta a gyümölcsét. Bejutottam a paraolimpiára az egyik legjobb idővel. Éreztem, hogy csak lépések választanak el az álmodtól, nem szabad elrontanom.

A verseny kezdetekor felsorakoztattak minket a rajt elé. Láttam a mellettem álló embereket, láttam a szemükben a vágyat, átéreztem a helyzetüket, mert itt mindenkinek története van és mindenkinek szinte egy élet munkája van abban, hogy itt állhatunk a rajt előtt. Eszembe jutott a sok küzdelem és a nehézség, ami miatt most itt lehetek. A versenyt egy hangos lövéssel indították.

Elmondhatatlan érzés volt futni a saját sikeremért és végre az ígéretemnek eleget tenni. Fej- fej mellet haladtunk egymás mellet egyik társammal, de az utolsó tíz méteren lehagytam, és megnyertem a versenyt. Mikor beértem a célba, emberek ezrei tapsoltak és biztattak engem. A világon a legjobb érzés az, mikor egész életedben keményen dolgozol az álmodért, és az valóra válik. Miután megnyertem az olimpiát, elmondtam, hogy a sikeremet a nagyapámnak köszönhetem, aki bízott bennem és támogatott, habár nincs köztünk már, akkor is tudom, hogy büszkeséggel tölténé el a sikerem.

Ma már járom a világot és elmesélem a történetemet, és ösztönzők mindenkit, aki nem hisz magában. Szeretném, hogy hallják az emberek, hogy küzdeni kell az álmainkért, mert semmi sem lehetetlen.

Név: Víz Domonkos
Osztályfok: 10.
Intézmény: Nagyasszonyunk Katolikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium
Felkészítő: Mihóné Ferencz Mónika
Kód: 2022/04/K

Az időgép

A történet Erdélyben játszódik napjainkban. Egy család meghitt szeretetben, egészségben és szerényen él Kolozsvárott. Az apuka történész, történelem tanár az egyetemen, anyuka jogász, két fiuk iskolába jár, Patrik és Ádám. Az apa neve Miklós.

Miklós egyik alkalommal az egyetemről hazafelé jövet autóbalesetet szenvedett, melyben elvesztette jobb kezét. A történetek után nagyon kétségbe volt esve. Úgy tűnt ekkor, hogy a család élete gyökeresen megváltozik, mert az édesapa nem fogja tudni folytatni a munkáját. A felépülést követően Miklós azonban továbbra is tudott dolgozni az egyetemen. A kollégái is nagy figyelemmel voltak iránta, segítették, amiben csak tudták. Az élete a baleset ellenére is rendeződni látszódott, de Miklós mégis tudta, hogy sohasem fog már olyan életet élni, mint annak előtte. Ha nem is mondta sokszor, de állapotát nehezen viselte.

A gyerekek elmesélték az iskolában az osztálytársaknak is, hogy mi történt az édesapjukkal. Társaik nagyon kedvesen segíteni próbáltak a testvéreknek mindenben, ami csak az eszközbe jutott. Az egyik pajtás felajánlotta segítségét a ház körüli munkákban, a másik a kert gondozásban, a következő a bevásárlásban. Egyszer csak az egyik diák egy furfangos ötlettel állt elő. A srácot Kristófnak hívták. Kristóf felkiáltott:

- Emlékeztek, hogy a múlt héten az egyik lyukas órában Mártyi nénivel megnéztük a Vissza a jövőbe című filmet?

- Persze, hogy emlékszünk, imádta mindenki – válaszolt egy kislány izgatottan. – Mit akarsz ezzel mondani, Kristóf? Csak nem azt, amire gondolok?

- Hááát, valószínűleg egyre gondolunk! Építenünk kell egy időgépet Miklós bácsinak, hogy visszamenjen közvetlen a baleset előtti pillanatra és az úttestre zúduló sziklát kikerülhesse, amely a balesetet okozta.

Az egész osztály hatalmas ötletnek tartotta Kristóf tervét. A fiúk boldogan és sietve mentek haza a suliból. Alig várták, hogy elmondhassák szüleiknek, mit terveznek. A szülők kezdetben bolondságnak tarották az időgép építését, de mégis szöveget ütött a fejükben, és az elkövetkező napokban egyre többet jutott eszükbe a gyerekek ötlete. Miklósnak mindig is titkos vágya volt az időutazás, történészként sokat gondolt arra, hogy a múltban történt nagy eseményeket

közlelről is jó lenne látni, részese lenni. Emiatt egyre inkább az időutazás mellett volt, hogy visszamenjen a saját múltjába és megváltoztassa annak egy darabját. Arra gondolt, hogy meg kell építeni az időgépet, valóban vissza kell menni és meg kell akadályozni a balesetet, hiszen ezzel nem csak saját magát fog segíteni, hanem az egész családjának jót tesz, és mindent ott tudnak folytatni, ahol a baleset előtt tartottak. Miklós ki akarta törölni fejéből a történeteket és megkönnyebbült attól a gondolattól, hogy az életét nem fogyatékkal kell tovább élnie.

A barátok rögtön belevágtak az időgép tervezésébe. Kristóf segítséget kért az apukájától. János gépészmérnök és robottechnológiával foglalkozik a Mercedesnél. Mikor Jánost beavatták az időgép készítesí tervbe, rögtön kezébe vette a dolgok irányítását. Több kidolgozott terve volt már, amelyeket korábban készítesítet, de a Mercedes nem támogatta, mert nagyon sokba kerül az időgép megépítesése és ez a gyár számára kevésbé jövedelmező. Emiatt nem lett megvalósítesva egyik terve sem. A legnagyobb probléma most is az volt, hogy az időgéphez szükséges alkatrészek nagyon sokba kerülnek és nehezen beszerezhetők. Gondolkodni kezdett a csapat, hogy miből vásárolják meg a drága alkatrészeket és alapanyagokat. Ennyi pénze senkinek sem volt. A diákok nagyon kedvesen felajánlották, hogy egész nyáron diákmunkát vállalnak, és a fizetésüket az időgép elkészítesésére fordítják. Közben John a Mercedestől kapott egy veterán autót, Egy Mercedes Benz 300 SL-t, amelyet a cég kiselejtezett. Arra gondolt, hogy ezt építes át időgéppé. A robbanómotort meghagyta, de átalakítesotta bio-dízel üzeműre, hogy környezetbarát legyen. A felnyíló ajtók egyben szárnyakként is funkcionáltak, és a biztonság kedvéért az elektromos motorkört is kiépítesette. Az időszámláló beállítesásával akár időszámitásunk kezdetéig vissza lehetett utazni a géppel. Pár hónap alatt összegyűlt a pénz, János elkészült a munkával, és egy nagyon rövid úton tesztelte is a gépet működes alatt.

Időközben Miklós már teljesen berendezkedett a megváltozot életéhez. A család mindennapjai jól teltek, de nagyon várta az időutazás pillanatát.

Egyszer csak csörgött a telefon. János kereste az apát. Elmonda neki, hogy elkészült az időgép, és meg kell beszélni az utazás részleteit. Miklós izgatottn és nagyon boldogan elindult Jánoshoz.

Amikor meglátta az időgépet, teljesen elámult. János elmondta neki az utazással kapcsolatos nagyon fontos részleteket:

- Úgy kell visszatérned a baleset időpontjába, hogy a múltbeli önmagaddal nem szabad találkoznod, ezért nagyon pontosan kell beállítesni az gép időszámlálóját. Ez a legfontosabb, és itt pár másodperc alatt fog eldőlni, hogy az akciónk sikeres lesz vagy sem. A gép tankja fel van töltve üzemanyaggal, és az akkumulátor is teljesen feltöltöt állapotban van, de ne tölts el túl sok időt a múltban, mert minél tovább maradsz, annál kockázatosabb a hazaérkezés. Javaslom,

hogy vigyél magaddal egy kísérőt is, hátha szükséged lesz segítségre. Én nem mehetek, mert arra is fel kell készülni, hogy itthonról kell segítenem akciót – mondta János.

Miklós megértett minden utasítást és arra gondolt, hogy nagyobbik fiát viszi magával. Patrik fogja az időgépet irányítani, mert két kézzel biztonságosabb a vezetés. Patrik örömmel vette, hogy édesapjával mehet.

Következő nap reggelére tervezték az indulást. Mindenki nagyon izgatott volt. Édesanya félt a legjobban, mert ő volt legkevésbé meggyőződve arról, hogy tényleg szükségük van a múlt megváltoztatására. Az időgép János garázsában várta az indulást. Mire Miklósék odaértek, János már kiállít vele a ház elé. Megbeszélték, hogy a városon kívül fognak csak a magasba emelkedni és a múltba utazást megkezdeni, mert nagy térre és gyorsulásra volt szükség a gép levegőbe emelkedésére. A város széléig lassan és biztonságosan haladtak. Aztán ahogy az utolsó házakat is elhagyták, gyorsítani kezdtek egy hosszú, egyenes földesúton. Az úton nem járt senki. Tiszta volt a terep a felszálláshoz.

Hatalmas sebességre kapcsoltak, és a gép a magasba kapaszkodott. Az időszámlálót már beállították a baleset előtti időpontra, akkor, amikor Miklós végezni szokott az egyetemen és hazafelé indul az autójával. A beállított helyszín a Kolozsvári Egyetem parkolója volt. Amikor elhagyták a földi légkört, az időgép visszafordította őket a megjelölt helyszínre és a múltbeli időpontra. Különös érzés fogta el őket. Az elmúlt fél év eseményei szinte egy pillanat alatt lepergett a szemük előtt apró képkockákban. A következő másodpercben már az egyetem parkolójában voltak fél évvel korábban. Miklós sietve beszállt a saját autójába és nagyon gyorsan kihajtott a parkolóból, nehogy a múltbeli önmagával összetalálkozzon, majd elindult a szokásos útvonalán hazafelé. Patrik az időgéppel lassan követte.

Miklós közeledett a baleset pontos helyszíne felé és látta ismét a felé tartó szikladarabot, de már számított az érkezésére. Egy pillanatra megállt, hogy a zúduló kő tovább gördüljön előtte. SIKERÜLT!!! A gépkocsi sérülés nélkül tudta folytatni az útját és Miklós rendben hazaért. Ekkor megérkezett érte az időgéppel Patrik és gyorsan átült mellé és elhajtottak, míg bárki észrevette volna a különös gépet a házuk előtt. Miklós és Patrik nagyon megörültek és hangosan üdvözölték egymást:

- Sikerült, fiam! Látod!/? Megvagyok épségben! A kezemet is visszakaptam, megváltoztattuk a múlt egy pillanatát! – örvendezett Miklós.

Patrik is nagyon boldog volt!

- Nézd, Patrik! Tudom, hogy csak ez volt a küldetésünk és köszönöm, hogy segítettél ebben! – mondta Miklós.

- Még szép, hogy segíték neked – válaszolta Patrik.

- Lenne egy hatalmas vágyam még, amellyel segíthetnénk egy egész nemzetnek.
- Ne már, apa! János külön elmondta, hogy másra nem használhatjuk az időgépet!
- Nem tudnék hazamenni, úgy, hogy csak magamon segítek és másokon nem, amikor lehetőségem van rá! El akarok menni Versailles-be, az időpont 1920. június 4.
- Nem tehetjük, ezzel a múltat teljesen megváltoztatjuk! – érvelt Patrik.
- Igen, de pozitívan változtatjuk meg!

Ezzel Miklós a gépbe beállította az trianoni szerződés időpontját és helyszínét. Patrik félt az akció következményeitől, de végül belement a kalandba. Nagyon gyorsan ott termettek a versailles-i Nagy-Trianon kastély előtt. A bejáratnál kastélyőrök álltak, a bejutás nehézkes volt. Az apa viszont annyira tudta ennek az eseménynek minden egyes körülményét és mozzanatát, hogy elhitette az őrökkel, hogy a meghívott magyar delegációhoz - Benárd Ágost küldöttségéhez tartoznak. Berohantak a tárgyalóterembe, ahol az Antant hatalmak államfői gyülekeztek a szerződés aláírásához. Meglehetősen kétkedve fogadták őket különös külsejük és zaklatott viselkedésük miatt. Először az őröket hívták rájuk. Aztán Miklós csak úgy elkezdett beszélni szívből az elcsatolásról. Annak 100 éves hatásairól, a magyarok üldözéséről Kárpátalján, Erdélyben, Vajdaságban, a folyamatos elnyomásról. Még mindig nem hittek nekik. Miklós elővett a zakójából egy napilapot 2022. évi keltezéssel és az okostelefonját. Fényképeket mutattak az üldözött magyarokról. A hatalmakat nagyon összezavarták a látottak, és nem tudták eldönteni, hogy igaz lehet-e az idegenek állítása vagy örültekkel van dolguk. Azt mondták, az ülést berekesztik, a mai napon az aláírás biztosan elmarad, és egy új időpontra hívták össze a tanácskozást.

Közben Patrik kérte apját, hogy mihamarabb induljanak hazafelé, mert nagyon sok időt töltöttek el a múltban. Úgy indultak el, hogy nem voltak biztosak abban, elérték-e a céljukat és sikerült-e megakadályozni Magyarország határainak átrajzolását. Beültek a gépbe, hogy hazamenjenek saját jelenükbe. Hazaérve viszont nagyon kellemes meglepetés fogadta őket. Kolozsvár főterén és a Polgármesteri Hivatal falán a magyar és az EU zászló lobogott. A város gazdag volt, az ott lakók kiegyensúlyozottan és békében éltek. Patrik és Miklós hangosan ujjongtak örömeikben. A család többi tagja nem tudta, mi lelte őket. A lexikonok megemlítenek egy furcsa történelmi eseményt 1920. június 4-éről, amikor a Versailles-ban lévő Trianoni kastélyban az I. világháborúban győztes hatalmak közös akarattal egy szerződést készítettek aláírni Magyarország többségi területeinek elcsatolásáról. Az aláírás pillanatában viszont megjelent két – vélhetően magyar idegen, akiknek ezt sikerült békés úton megakadályozni. A legendát őrző emléktábla ma is látható a Trianoni Kastély falán, megemlékezve a két idegenről, Miklósról és Patrikról. Talán a Magyarok Istene küldte őket oda.

Név: Szabadi Emma
Osztályfok: 10.
Intézmény: Nagyasszonyunk Katolikus Óvoda, Általános Iskola és Gimnázium
Felkészítő: Mihóné Ferencz Mónika
Kód: 2022/05/K

Számomra a másság

Gondolataim szerint a fogyatékossgal élő emberek fogyatékossga még egy dolog, ami kifejezi, hogy egyes emberek mennyire különlegesek tudnak lenni. Ez nem teszi őket kevesebbé vagy rosszabb emberré, sőt érdekesebbé. Általában még céltudatosabbak és életvidámabbak, mint a többi átlagos ember. Az ilyen emberek tudják igazán értékelni azokat a dolgokat, amelyek megadatottak nekik, valamint hálásak lenni mindazért.

Természetesen nem állítom, hogy az életük annyira egyszerű és bökkenőmentes vagy hogy tökéletes minden, ami velük történik. Szerintem ők is ugyanúgy el tudják érni a céljaikat és ki tudják hozni magukból a legtöbbet, mint az összes többi ember.

A társadalom szempontjából pedig úgy gondolom, hogy az elfogadás és ezeknek az embereknek a támogatása jelentősen fontos. Amit pedig mindenkinek kerülni kellene, az a hátrányos megkülönböztetés. Észre kell vennünk, hogy minden ember ugyanolyan értékes.

Csak gondoljunk bele, hogy mennyire nehéz lehet együtt élni egy olyan dologgal, ami végig kísérni az életedet.

Támogatásunkkal és elfogadásunkkal motiválhatjuk őket, hogy kitartóan végig csinálják ezt életük során. Viszont ha ellenkezőleg teszünk, akkor csak megnehezítjük az életüket és hátráltatjuk őket mindenben.

Rendelkezzen valaki akár szellemi akár testi fogyatékossgal, törekedjünk arra, hogy segítségünkkel teljes és boldog életet tudjon élni.

Számomra ezt jelenti másnak lenni.

Név: Császár Karolina
Osztályfok: 10.
Intézmény: Bajai SZC Kossuth Zsuzsanna Technikum
Felkészítő: Tamás Dóra
Kód: 2022/06/K

Andi, az új osztálytárs

Ma is mint minden átlagos napon, iskolába jöttünk. Izgatott volt mindenki, hiszen új év, új remények...

Megkezdtek az órákat, és az osztályfőnök bemutatta nekünk Andit, aki lassan fél éve rákban szenvedett. A szülei győzködték, hogy jöjjön iskolába, hátha szerez barátokat és talán egy picit sikerül kimozdulni, a ház négy fala közül.

Szünetben senki sem törődött vele, mintha ott sem lett volna. Szorongva ült az első sor ablak melletti padban, és bámult ki csodálkozva az ablakon. Gondoltam mellé ülök, és megpróbálok beszélgetni vele:

- Szia, hát te mégis mit csodálsz az ablakból? Nekem is megmutatod? - kérdeztem mosolyogva.
- Különböző formákat látok a felhőkben, mint például abban ott, olyan mint egy szív látod?
- Igen tényleg! - kiáltottam, és tovább néztük a különböző alakú vattacukor felhőket.

Az első hetünk nagyon jól indult, szinte legjobb barátnők lettünk. Fel sem tűnt, hogy beteg, és teljesen átlagos volt az együtt töltött idő. A következő pár napban az osztály nem igazán nyitott Andi felé, inkább piszkálták, gúnyolták szegényt, ugyanis a kemoterápia miatt le kellett vágni a haját. Nagyon sok bántó szót, mondatot kapott, amiket nem tudott lenyelni szegény, és ez miatt rosszul érezte magát ő is, és én is. Nem is találkoztunk egy pár napig, még velem sem akart beszélni, teljesen magába fordult. Átmentem hozzá az egyik nap, és elhívtam sétálni, kimozdulni egy kicsit otthonról a parkba. Próbáltam győzködni, hogy ne adja fel, és hogy én mindig ott leszek neki és megvédem. Nehezen, de rávettem arra, hogy visszajöjjön az iskolába, és egy kis lelket is öntöttem belé. Másnap együtt mentünk be a suliba, az arcáról egy szempillantás alatt leolvastam, hogy fél. Egy öleléssel megnyugtattam, és besétáltunk az osztályba. Miután leültünk, hátulról hallatszódott a gúnyos nevetés, mondatok, amiket már én sem toleráltam, és felemeltem a hangomat:

- Fejezzétek már be, ő egy nagyon nehéz időszakon megy most keresztül, ahelyett, hogy kinevetnétek, támogassátok, ahogyan én is próbálok nap mint nap.

A gúnyolódók rögtön elcsendesültek, és néhányan még bocsánatot is kértek a barátnőmtől. Andi elszomorodott kicsit, de viszont örült annak, hogy kiálltam érte. Délután hazakísértem, akkor még semmi gond nem volt. De aznap éjjel anyukám telefonja csörgött, Andi szülei voltak, kétségbeesve beszéltek. A rák már nem csak Andi tüdejében van, hanem az egész testét uralja, azt mondta az anyukája. Bevitték a kórházba. Nagyon ideges lettem, de a legrosszabb az egészben az volt, hogy nem tehettem semmit, csak annyit, hogy türelmesen várok. Másnap az iskolában aggódva, magányosan, letörve ültem a padomban, lassan teltek az órák. Amikor hazaértem, Andi szülei és az én szüleim az ebédlőben ültek és vártak rám. Odasétáltam és próbáltam pozitívan látni a helyzetet, de nehezen ment.

- Jó napot! Történt valami? Mit tudnak a barátnőről?

Andi anyukája könnyező szemekkel felállt. - Sajnálom, de Andi reggel nem ébredt fel, elaludt örökre. Egy borítékot adott a kezembe, amin az állt, hogy "Az egyetlen barátnőmnek". Abban a pillanatban megtorpantam egy picit, és halk zokogással a szobámba sétáltam. Leültem az ágyamra és kinyitottam a borítékot, amiben képek voltak és egy pici levél, amiben leírt minden érzést, és megköszönte a támogatásomat és a barátságomat.

Miután összeszedtem magam, másnap az iskola felé utánam jöttek az osztálytársak, és részvétet kívántak nekem. Látszódtott rajtuk, hogy megbántak mindent.

Miután beértem a suliba, leültem az első sor ablak melletti padhoz és az égre nézve láttam egy szív alakú felhőt, és rögtön ő jutott eszembe, és tudtam, hogy itt ül mellettem, és azt is tudtam, hogy én érte mindent megtettem, és ez tette nyugodttá a lelkiismeretemet.

Név: Répási Balázs
Osztályfok: 9.
Intézmény: Kalocsai Szent István Gimnázium
Felkészítő: Petrás Éva
Kód: 2022/07/K

Egy barátság kezdete

Egy kiállítást szervezek, izgulok, mert a legjobb barátom alkotásait mutatjuk be. Remélem jól fog sikerülni, mert ő egy igazán csodálatos művész és nagyon jó ember.

Ismeretségünk kezdete még gyermekkorunkra nyúlik vissza. Nem egy szimpla barátságnak írnám le. Olyan, amikor szavak nélkül is tudjuk, hogy fontosak vagyunk egymásnak, attól függetlenül, hogy nem egyformán, illetve egyikünk nem igazán mutatja ki érzéseit.

Nagyon rég volt. Ha jól emlékszem, a harmadik osztályt kezdtük éppen, és a barátaim késésének köszönhetem a történeteket.

A megbeszélte helyen vártam a fiúkat, akik késtek a találkozóról. Írták, hogy várjam meg őket sietnek. Csodaszép napsütéses délután volt, a parkban leültem egy padra, ahol már egy korombéli fiú ült. A srác egy fadarabot faragott éppen, próbáltam vele szóba elegyedni.

-Szia! Mit faragsz? - Lehajtott fejjel tovább faragott. Még egy kicsit távolabb is húzódott, ezzel jelezve, hogy nincs szándékában beszélgetni velem.

-Na, ez nem az a pillanat, amikor új barátot szerzek. - Motyogtam magamban.

Fél órát még legalább ültünk egymás mellett a padon, de a fafaragáson kívül, semmi nem érdekelte. Esze ágában sem volt velem szóba állni. Jól meg volt egyedül, én viszont kezdtem már unni a várakozást. Már mondhatni kezdtem kellemetlenül érezni magam ebben a helyzetben, amikor jött egy hölgy, és rám köszönt.

- Szia. Minden rendben? Nem volt semmi gond? - Csak megráztam a fejem, és néztem értetlenül. Összepakolta a srácot és elmentek.

Én is úgy döntöttem, lépek, nem várok tovább, inkább megnézem a mamát. Meg is éheztem, biztos főzött valami finomat. Odafele végig a történeteken agyaltam, milyen baj lehetett volna, hiszen csak a padon ültünk. Nagyi rettentően megörült nekem, rögtön terített és uzsonnával kínált. Közben elmeséltem neki a furcsa találkozást a parkban. Nagyon érdekes beszélgetés történt ezután.

-Tudod, nem vagyunk egyformák. Lehet, hogy autizmussal él, vagy valamilyen beilleszkedési problémái vannak a kisfiúnak. Az emberek között vannak, akik nem kívánnak, vagy nem tudnak emberi kapcsolatokat létesíteni. Van, aki jól megvan egyedül, de vannak olyanok, akik

szeretnének másokkal barátkozni, csak furá viselkedésük miatt nem fogadják be őket. Az emberek nagyon sokfélék lehetnek. A fogyatékkal élőknek sokszor egy-egy képességei felerősödnek. De képzelj el, az autizmussal élők között is óriási különbség van. Ja, és nem rosszabbak vagy butábbak, mint az átlag ember. Sajnos sokszor kiközösítik őket, sokszor máshogy nézünk rájuk, akárhogy igyekszünk is.

-Igazad lehet, én is csak a furá dolgukat veszem észre. - Gondolkodóba ejtettek mama szavai.

-Olvastam egyszer, hogy Michelangelot kizárólag saját belső világa kötötte le. A külvilág nem érdekelt, érzélem mentesen viselkedett. Valószínűnek tartják, hogy ő is autizmussal élt.

-Tényleg mami, én is láttam egy filmet, amiben azt mondták, hogy Albert Einstein is nagy eséllyel az lehetett. Nyolc évesen kezdett el beszélni.

-Különc volt az biztos, sokfélék lehet róla olvasni kicsikém. Állítólag a Nobel-díj átadásán zokni nélkül jelent meg. Jó, tudom, ma az menő, vagy hogy is mondjátok ti, de annak idején a zokni illő volt. Feltehetően Asperger-szindrómában szenvedett.

-Einstein akkor nem autista volt, ugye?

-Úgy tudom az lehetett, valami olyan rémlik, hogy minden Asperger-szindrómás autista, de nem minden autista Asperger-szindrómás. De nem vagyok ebben a témában igazán jártas kicsikém.

-Ez nagyon érdekes mami, és honnét tudjuk felismerni, hogy ki micsoda?

-Ezt szakemberek végzik, de te is egy-egy tulajdonságból már sejtetheted. Ha például jobban élvezik a magányt, vagy nem tudják kifejezni érzéseiket, nehezen kötnek barátságot. Sokan nem szeretnek kapcsolatba lépni más emberekkel. Vannak akik nem tudják, hogyan barátkozzanak, de szeretnének. Nagyon ragaszkodnak a megszokott dolgaikhoz, szokásaikhoz.

-Szerinted én már találkoztam hasonló gyerekekkel? Vagy neked van ilyen ismerősöd nagyí?

-Lehet, hogy találkoztam már, de nem is tudtam róla.

-Szerinted hogyan lehetne ezeknek az embereknek a barátjává válni?

-Nem tudom, de egy biztos: az elfogadás, a segítségnyújtás nélkülözhetetlen. Tudod, sem te, sem ők nem tudják, hogy mire lehet képes az ember, ha támogatják. Te is és a fafaragós kisfiú is bebizonyíthatja a tehetségét, csak esélyt kell adni mindenkinek.

Ez a beszélgetés napokig foglalkoztatott, mindig szerettem mamival elmélkedni, de most kimondottan örültem, hogy beszéltem neki arról a fiúról. De bevallom, a beszélgetésből legjobban az fogott meg, hogy az is lehet, szeretne barátkozni, de nem is tudja, hogyan kell. Utálok magányos lenni. Még az is érdekelt, hogy hátha ő is valamiben zseni.

Sokszor mondjuk, hogy az élet kiszámíthatatlan, hát ez most is így történt. Ugye, már írtam, hogy tanév eleje volt. Tudtuk, hogy lesz egy új osztálytársunk, akit Gabesznak hívnak. Nagyon

meglepődtem, amikor az én fafaragó ismerősömet pillantottam meg az osztályban, mint új osztálytárs. Anyukája is rögtön felismert, abban a pillanatban tudtam, hogy pártfogásomba kell, illetve szeretném fogadni. Igaziból a kíváncsiságom állt a háttérben eleinte. Vajon miben lehet Gabesz zseni? Ott lebegett a szemem előtt, hogy ő egy igazi különlegesség, és én ki akarom hozni belőle a Valakit, aki egyszer nagy ember lesz. Hamarosan nem csak padtársam, de barátom lett. Nem szidtak meg soha minket, hogy sokat beszélünk, mert nagyon csendes és szabálykövető gyerek volt, de ezek a tulajdonságok nekem is nagyon jól jöttek akkoriban. Ennek már 20 éve, és még mindig nagyon jóban vagyunk. Kiderült, hogy egy igazi művész. Igen, miben is lehetne a legjobb? Csodálatos fafaragó. Mamával való beszélgetésem életem egyik legmeghatározóbb eseménye lett, ezért is tudtam ennyire pontosan felidézni, mert nagyon sokszor eszembe jutnak szavai. Életcélom különleges emberek felfedezése, megismerése és támogatása. A világnak megmutatni, hogy az elfogadás milyen egyszerű is tud, tudna lenni. Ha ti is kíváncsiak vagytok Gabesz barátom alkotásaira, akkor december 21-én, a régi iskolánk aulájában-amit ma Kis Duna Általános Iskolának hívnak-megtekinthetitek, amire nagyon büszke vagyok, mert iskolánk az integráció nagy elhivatottja és tanítója.

Név: Mata Víta Ágnes
Osztályfok: 10.
Intézmény: Bajai SZC Kossuth Zsuzsanna Technikum
Felkészítő: Tamás Dóra
Kód: 2022/08/K

Légy önmagad

Ha furának tartanak és úgy is néznek rád,
te csak légy önmagad, hisz nem a te hibád.

Más dolgot láatsz és máshogy is érzel,
sok ember felfogni nem képes ezt ésszel.

De ha szemünket behunyjuk és szívünkkel látunk,

máris közel lesz másfajta világuk.

S akkor értjük meg, nem ők voltak mások,
csak más szemszögből néztük a világot.

Ha csendre van szükséged, már azt is megértem,

Ha segítség kell, magamat is átlépek,

mert tudom, mit láatsz te onnan, honnan nézel,

S tán már ijesztő a világ, félned nem kell.

Behunyom a szemem, csak szívemmel nézlek,

együtt egymásért, mostantól így élek.

Név: Tóth Katalin Renáta
Osztályfok: 11.
Intézmény: Bajai SZC Kossuth Zsuzsanna Technikum
Felkészítő: Tamás Dóra
Kód: 2022/09/K

Meg nem érdemelt bánásmód

A lány összehúzta a lila kabátját. Végigborzolta testét a hirtelen támadt szél. A fölötté magasodó fákról lehullottak a levelek, mint az eső, de annál sokkal lassabban, lágyabban táncoltak a mélybe. Felnézett, és megakadt a szeme egy sárga táncoson. Végig követte a szemével, ahogy lehull egy padra. Ekkor látta meg őket.

Egy fiú ült a padon, nála nem sokkal idősebb. Egy könyvet olvasott, vagyis inkább csak nézte és próbált a sorok közé bújni, hogy ne bántsák annyira a hangok, amik körülötte szóltak. Hátát begörnyesztette, fejét lehorgasztotta, lábait összezárta, és nyelni sem mert, ahogy a három hang tulajdonosa egyre csak közeledett.

-Nézd már, ez nem a Ny-Ny-Ny-Nyomorék? -kurjantotta el magát a három gyerek közül egy lány.

-Há' dehogyan nem! -válaszolta ugyanakkora hangerővel az egyik fiú.

-Hé Ny-Ny-Ny-Nyomikám! Nézz már ide, ha téged hívunk! -kiáltotta most a harmadik, ám az, akinek szólt, meg sem mozdult.

A három fiatal odaállt közvetlenül a fiú elé.

-Na mi van veled, hallod? Hát letagadsz minket? -taszított az egyikőjük a fiú fején, amivel lelökte róla a sapkáját. A fiú a sapka után nyúlt, de a másik lerúgta a padról.

-Fúj! Micsoda bilit hordasz te a fejedben! Mondjuk, illik hozzád. -kacagott a lány hangosan.

A fiú nem nézett föl a sapkájáról. Mereven azt bámulta, mintha attól tartana, ha egy pillanatra is leveszi róla a tekintetét, valami hatalmas baj történne.

A lila kabátos lányt elfogta az aggodalom. Nem mert odamenni, mert attól félt, mi lesz, ha őt is bántják majd? Szeretett volna segíteni, de nem tudta, hogyan tehetné. Körbenézett, hogy van-e felnőtt a közelben, hátha ő rendet teremtene, amikor meglátott egy, a padhoz igyekvő férfit.

Amikor odaért, felemelt hangon kérdőre vonta a fiatalokat, hogy mégis mit művelnek?! A férfi hangja megrémítette a három gyereket, akik egy rövid és lényegre törő fejmosás után elsiettek.

A lila kabátos lány örült, hogy végül jött valaki segíteni, és nem lett nagyobb baj. Sajnos a legtöbb esetben nincs senki, aki segítené azokat, akik nem tudják megvédeni magukat, és az még szomorúbb, hogy vannak, akik szórakozásból bántanak másokat. A világnak nem úgy

kellene működni, hogy a gyengéket eltapossuk, hanem, hogy aki önerejéből nem képes lépést tartani, felemeljük és segítjük, ha szüksége van rá.

A fiú dadogva megköszönte a férfi segítségét, aki csak biccentett, és lehajolt a sapkáért. Leporolta és odanyújtotta neki. Egy nagy fuvallat ismét megrázta a fák ágait. Kecses táncosok hullottak alá az égből. Egy levél pont a fiú ölébe esett. A lány csak most vette észre, a fiúnak nem volt meg az egyik karja.

Név: Anderla Vivien Réka
Osztályfok: 10.
Intézmény: Bajai SZC Kossuth Zsuzsanna Technikum
Felkészítő: Tamás Dóra
Kód: 2022/10/K

Nem vagyunk egyformák

Volt egyszer két kisfiú. Ez a két kisfiú már az óvodában megismerkedett egymással. Egy csoportba jártak, sokat játszottak együtt, jó barátok lettek.

Nem volt közöttük érzékelhető a különbség, mégis az egyikük máshogy viselkedett, mint a többiek Józsi, aki kicsit más volt az átlagosnál, a barátja, Ábel mellett soha nem érezte kívülállónak magát. Józsi ugyanis enyhe autizmussal született. Az autizmus nem betegség és nem fogyatékoság. Egy enyhe autista ember talán maga sem tudja magáról, hogy ő is érintett. Gyermekként Józsi másságát Ábel csak visszahúzódnak látta. Minden nap együtt játszottak az óvodában.

Amikor óvodások lettek, Józsi nehezen nyílt meg a többi kisgyerek felé, Ábel pedig könnyen barátkozó gyermek volt. Ábel nem értette, miért néznek rá furcsálló tekintettel társai, amikor Józsival játszik. Egyszer aztán Ábel anyukája elmagyarázta neki, mi is Józsi problémája. Ábel megértette, hogy csak ő viselkedett elfogadóan a kis társával az óvodában. Ha valaki más, furcsa a viselkedése, általában az emberek lenézik, esetleg félnek tőle. Így volt Józsival is. Csak Ábel nem fordult el tőle, elfogadta olyannak, amilyen.

Később Józsi szülei speciálisan hozzá hasonló gyermekeknek való intézménybe írárták. Itt sem tudott igazán barátságot kötni senkivel. A gyermeknél a kommunikációs, társas kapcsolatok zavara enyhén állt fenn. Szerette az állandóságot, de az életkorának megfelelően fejlődött a kognitív funkció, normálisak a viselkedési minták, nem volt jellemző a megkésett beszédfejlődés sem. Intelligenciája átlagos, illetve nagyon gyakran jóval átlag feletti volt. Ezért nem tudott megfelelően kapcsolatokat, barátságokat kötni senkivel, csak Ábellel, aki végig nyitott, elfogadó volt vele. Ez a barátság végig kísérte őket az iskolában is. Együtt tanultak, írtak leckét iskola után. Felnőttként is jó barátok maradtak

Vannak olyan emberek, akiket születésük közben valamilyen sérülés, trauma ér. Ők születésüktől kezdve speciális figyelmet igényelnek, és sok esetben képesek teljes életet élni. Azért, mert valaki más, nem érdemli meg a kiközösítést, csúfolódást. Minden ember egyenlő, mégis más és más.

Ha Ábel nem barátkozik Józsival az óvodában, lehet, hogy nem sikerül beilleszkednie a társadalomba. Ennek is köszönhető, hogy Józsi nem figyelt oda, amikor a társai nevettek rajta vagy elszaladtak előle. Józsi megtanulta elfogadni önmagát olyannak, amilyen, hiszen nem tehetett róla, mégis más volt, mint a többi gyermek, fiatal vagy felnőtt. Ábel a kisbarátja, diáktársa, jóbarátja pedig mindig nyílt szívvel elfogadóan, segítőkészen fordult a többi egészséges és beteg, sérült ember felé.

Név: Tóth Kinga
Osztályfok: 10.
Intézmény: Kalocsai Szent István Gimnázium
Felkészítő: Petrás Éva
Kód: 2022/11/K

Kicsit más szemmel

Kedves olvasó! A novella sok munkámba telt, és nem adtam neki hatásvadász címet. Nem szeretnék nagy író vagy költő lenni. Nem szeretnék a köztudatba bekerülni, csupán fontosnak érzem a másság elfogadását. Ha ránéznek egy fogyatékkal élő emberre, ne az jusson az eszükbe, hogy szegény milyen beteg, hanem hogy milyen szép a mosolya és milyen jókedvű. A fogyatékoság nem betegség, hanem egy állapot. Egy vidéki általános iskolában volt szerencsém megnézni egy prezentációt, és az ezzel kapcsolatos élményeimet, érzéseimet szeretném most Önök elé tárni.

Egy nem szokványos nap, amely az iskolában zajlott:

-Osztály, vigyázz! Jelentést kérek!-Kérte az osztályfőnökük.

-Tanárnőnek tisztelettel jelentem, a mai napon nem hiányzik senki -jelentette Jolán.

-Köszönöm, foglaljatok helyet. Először is Nagy Célia egy előadást fog tartani nektek. Másodszor pedig itt van a sokatok által ismert újság- és blogíró, valamint szerkesztő Pásztor Pandóra, aki egy cikket fog írni a mai napról. Átadom a szót Céliának -mondta a tanárnő.

Üdvözlök mindenkit, Nagy Célia vagyok! Örülök, hogy tarthatok nektek egy prezentációt, s ezzel talán megváltoztatok egy kicsit a világszemléleteteket. Ha bárkinek bármilyen kérdése van, kézfeltétellel jelezze, s válaszolok rá. Nyugodtan kérdezzetek. Most egy komolyabb hangvétellű témáról fogunk beszélgetni, mégpedig az autizmusról, ugyanis autizmus spektrumzavarral vagyok diagnosztizálva. Menjünk vissza az időben, egészen a kiskoromig. Nagyjából 8 éves koromig senkivel sem beszéltem. Nem tudtam, hogy miért, de ez már ennek az állapotnak az egyik jele volt. Titokban anyukám jogi könyveit olvastam, hiszen ő ügyvéd. Csodával határos módon mindenre, de szó szerint mindenre emlékeztem, amit egyszer elolvastam. Ekkor jöttem rá, hogy anyukám nyomdokaiba fogok lépni és ügyvéd leszek. Nagyon sokan piszkáltak, mert autista vagyok, de ez cseppet sem izgatott. Sőt, most már tudom, hogy ez adott sok-sok erőt. Az általános iskola különleges, mégis furcsa volt számomra, csak egy barátnőm volt, de vele nagyon jóban voltam, s még most is szoros kapcsolatot ápolok vele. Ő elfogadta, hogy milyen vagyok. Biztosan mondhatom, hogy az általános iskola volt a legnehezebb lelkiileg. A gimnáziumban sokkal elfogadóbbak voltak a diákok. Nem mindenki,

mindig volt pár kivétel. Ebben az időszakban is sokat szekáltak, s ez rengeteg könnycseppembe került, de már tudom, hogy nem éri meg sírni. Ráéreztem, hogy a sok szomorúság egyszer az előnyömmé fog válni. Többet nem sírtam. Amikor nem éreztem jól magam tanultam, vagy a barátnőmmel, Elenorral beszélgettem. A sok otthonlét magával hozta, hogy kitűnő bizonyítványokat produkáltam, és sikeresen felvételt nyertem az ország legjobb egyetemének jogi karjára.

„Ami nem öl meg, az megerősít!”

E közmondás szerint éltem meg egyetemi éveimet. Az 5 év alatt ugyanúgy kimaradtak a bulik, a csavargások, a shoppingolások és maga a szórakozás, hisz nem érdekelt. A szóbeli vizsgáknál képtelen voltam vizsgáztatóim szemébe nézni. Sokszor mondták a tanárok, hogy legalább a szemükbe nézzek, ha hozzájuk beszélek. Nem tehettem róla, rájuk néztem és elállt a szavam, elsötétült minden, összevissza beszéltem. Sok idő volt, mire el tudtam magyarázni a tanároknak, hogy ez az autizmusom miatt van. Néhány tanár el sem hitte.

A sok szóbeli vizsga megerősítette a kommunikációs készségeimet, és az államvizsgán dicséretben részesítettek. Ezután megkezdődött a nagy betűs élet. Eddig szüleim mindenben tudtak támogatni, most már magam urának kellett, hogy legyek. Nem volt könnyű feladat. Sok önéletrajz elküldése és állásinterjú után munkát kaptam egy ügyvédi irodánál, mint ügyvédbojtár. Sok elutasítás ért ügyvédkollegáimtól, hisz szerintük furá voltam. Pedig nagy szükségem lett volna a támogatásukra. Három év kitartó bojtárkodás után előléptettek, és saját ügyvel bíztak meg. Ez idő tájt ismertem meg a férjemet, aki hosszas próbálkozás után kapott egy esélyt, s elmentünk randevúzni. Nagyon türelmes volt és adott időt, hogy megszokjam a közelségét, ne akarjak kiszabadulni az öleléséből vagy, hogy megfoghassa a kezem. Nem volt egyszerű feladat számomra az én kis világomba beengedni őt.

Ezzel a fogyatékkal együtt lehet élni, mint ahogy a vak is elfogadja azt, hogy nem lát, a süket is együtt tud élni azzal, hogy nem hall, és én is együtt tudok élni azzal, hogy a kapcsolataimat nehézkesen alakítom ki. Legfőbb erélyem a türelmesség, hisz felém is és nekem is türelmesnek kell lenni.

Ha kérdésetek van, bátran tegyétek fel!

-„Mivel cikizték az iskolában?”-Kérdezte Karola.

-Mindig bugyutának hívtak, hisz lehajtott fejjel közlekedtem az egész iskolában, sokszor némának becéztek, mert nem mertem megszólalni az osztályban.

-„Mi volt a legrosszabb élménye iskolai évei során?” -Kíváncsiskodott Jeromos.

-Szekáltak, mert a tanárok kivételeztek velem, ugyanis a szóbeli felelések helyett dolgozatokat írhattam. Akkor nagyon rosszul esett, sokszor mondtam otthon, hogy nem akarok iskolába

menni, amit természetesen szüleim sosem hagytak. Már tudom, hogy ezt a különbséget az osztálytársaim nem érthették.

-„Most is problémát okoz-e a mindennapi életben ez az állapot?”-Tette fel a kérdést Virgil.

- Igen, hiszen nehezen fogok kezni az ügyfelekkel, nem mindig tudok a feletteseim szemébe nézni, de ezt mindenki megérti és türelmesek velem, amíg fel nem oldódom.

-Valakinek van még kérdése?

-„Nincsen”-választák a diákok egyszerre.

-„Köszönjük szépen ezt a csodás és tartalmas előadást, szeretettel várunk bármikor.”-Jelentette ki a tanárnő.

-Köszönöm a figyelmet, további szép napot és jó tanulást!

Köszönettel tartozom mindenkinek, aki elolvasta a művem és hozzájárult ahhoz, hogy ez az írás megszülessen. Remélem, kicsit mindenki elgondolkozik az emberekkel való kapcsolataim, valamint a hozzáállásán.

Név: Török Krisztofer
Osztályfok: 12.
Intézmény: Kalocsai Szent István Gimnázium
Felkészítő: Farkasné Bekes Rita
Kód: 2022/12/K

Vers egy órához

Ó, szépséges falióra,
Ki tetőtől-talpig gyöngyszem vagy tán,
Mily sokan vágnak rád,
Hogy díszíts, ragyogj, tündökölj.

Mutatód bejárja a világot,
Mint éhes vendég az étlapot,
Mégsem tudod hová kerülsz,
S helyüket társaid hol lelik.

Egy kis takaros, meghitt házban
A kandalló mellett?
Vagy talán amott, a
Negyvenkettes házsámhoz közel?

Előbbihez te kerültél,
Jó pár magaddal.
Díszítesz, ragyogsz és tündökölsz,
Mint az a fa oly sokszor, karácsonykor.

Állsz egyhelyben mozdulatlan, bódultan,
Nézzük mi van a burkolatban.
Valami gyógyíthatatlan szörnyű Szerkezet,
javíthatatlan!

Ki hamarabb került kapualjra,
Mint díszes palotába,
Egy másik példány,
Úgy tűnhet szót sem ér már.

Ki nem is létezett,
Vagy értéktelen példánya
Volt a készletnek,
Múltjáról gyorsan megfeledkeztek.

Hiába tűnhet jobbnak egy csillogó,
Ha lelke nem túl jó.
Nem létezik hibátlan,
Csak más adottságú.

Drága Barátaim!
Gondoljátok,
Fontoljátok meg a dolgot,
Hogy tisztán lássátok a világot.

Így tegyetek megannyi emberrel,
S ti lesztek a megtestesült csoda.
Ki első látásra semmitérő,
Vizsgáljátok jobban, úgylis egyértékű.

Belsőnk úgy lesz pontosabb,
Ha megbecsüljük a másikat.
Mindannyiunk értéke ugyanaz,
Ha nem vetjük meg társunkat.

Név: Homoki Dominika Vivien
Osztályfok: 11.
Intézmény: Bajai SZC Kossuth Zsuzsanna Technikum
Felkészítő: Tamás Dóra
Kód: 2022/13/K

Remény...

„Ha reménykedünk, még a legnagyobb sötétség idején is képesek vagyunk meglátni a fényt”

-Desmond Tutu

Az dönti el, hogy milyen emberek vagyunk, hogy miként kezeljük a hullámvölgyeket... Két éve az edzőm azt mondta egy versenyen, hogy semmit se vehetünk biztosra. Ne higgyük, hogy mindig van holnap. De, ha akkor hozzáteszi, hogy a tökéletesnek hitt életem darabokra hullik mára, kinevetem. Tényleg. Volt egy tökéletesnek mondható családom és szerető barátaim, akik talán csak azért barátkoztak velem, mert apám sikeres és nem melleleg pénzes üzletember volt, de voltak körülöttem, és csúnya vagy sem, de a tudat, hogy nem vagyok egyedül, nekem tulajdonképp tökéletesen elég volt. Ez nagyon jól ment 19 évig, aztán jött egy csütörtök reggel, ami mindent megváltoztatott.

Aznap későn keltem és apával is összekaptam egy rossz jegy miatt, ezért „büntetésből” busszal kellett beérnem a suliba, ami úgy nézett ki, nagyon itthon fog hagyni, ha nem sietek, ezért kapkodva vettem fel az aznapra kikészített egyenruhám, útközben pedig gyomorgörccsel ismételtettem a politikatudomány füzetemből az anyagot, hogy ne legyen rossz ez a dolgozatom is. Emiatt vagy az ideg és a harag párosa miatt, nem tudom, de figyelmetlenebb voltam a keltetésnél, leléptem az útra ott ahol nem kellett volna és... Innentől csak egy dudaszóra és egy fékcsikorgásra emlékeztem, mielőtt magával ragadott volna a homály. Sötétség, ennyit láttam magam körül. Aztán kusza emlékképek gyors váltakozása jelent meg előttem hirtelen, erre megint minden sötétbe borult és egy szörnyen idegesítő férfihang próbált visszarántani a valóságba azzal, hogy közölte, a baleset következtében olyan súlyos lábtörést szenvedtem, amit csak csavarokkal tudtak helyrehozni. Rossz kedve lehetett, mert hozzátette „kíméletesen”, hogy a táncot felejtsem el, mert örülhetek, ha hosszú rehabilitáció után lábra állhatok majd. Ez egy magam fajtának, akinek 3 éves kora óta a tánc volt az élete, felért egy halálos ítélettel. Miután pedig az is kiderült, hogy anya után, aki egy hasonló balesetben vesztette életét, apa is elhagyott, mert nem bírta feldolgozni ezt a helyzetet se, teljesen elveszettnek éreztem magam. Ekkor jött a bátyám, aki határozottan kijelentette, hogy ő nem fog elhagyni, és azt se fogja hagyni, hogy magamat hibáztassam mindenért. Őszintén? Nagyon sokat köszönhettem neki. Ha ő akkor nem

jelent volna meg, és nem vett volna magához, nem tudom mi lett volna velem... Az első fél évem a rehabilitáción szörnyű volt. Nem értettem, hogy miért nem tornázhatok otthon a megszokott környezetemben, a megszokott emberekkel. Mivel nem akartam az egészet, a gyógyulásom sem haladt semerre. Egy újabb szerencsétlen, ez esetben mondjuk szerencsés csütörtök megint mindent átváriált. Apa lemondta egy halaszthatatlan munkaügy miatt a találkozónkat, és kaptam egy üzenetet is a „barátnőimtől”, akik eléggé értelmetlen két sorban közölték, hogy rontaná a hírnevüket, ha egy sérült lánnyal mutatkoznának. Sérült? Tényleg? Már bocsánat, de egy mankó és egy rögzítő mióta jelenti a sérültséget? Azóta... Amióta én is ezt hittem. Haragudtam a lányokra, és rosszulest, amit mondtak, de rá kellett jönnöm, hogy fél évvel ezelőttig én is ezen a véleményen voltam. Képes voltam a kicsit bicegő emberektől is félni, mert ezt nevelték belém. Hogy ők rosszak és bántóak. Akkor pedig saját magamat éreztem rossznak és bántónak. De csak éreztem. Mert az idő, amit a kórházban töltöttem, rádöbbenett, hogy ezek az emberek szerethetőek és barátságosak, igazából semmiben sem különböznek az egészséges emberektől. Ez pedig beismertette velem a tényt, hogy nem akarok egy ilyen rossz közösség tagja lenni, amilyenben eddig éltem. Erőt vettem magamon és bebizonyítottam saját magamnak is és a kívüllagnak is, hogy képes vagyok bármire, ha elég akarat van bennem. Dühből ugyan, de saját akaratból felépültem és újra táncos cipőt húztam. Megcsináltam. És ha valaki ezek után is rokkantnak tart, mert megmaradtak a csavarok? Legyen! Büszke vagyok ezekre a csavarokra, mert ezek változtatták meg a látásmódomat. Ha nem történik meg az a baleset, még mindig egy mérgező közösségben élnék, mérgező emberekkel. Mára viszont találtam egy igazi családot igazi barátokkal, akik olyanok, amilyenek, de büszkén vállalom a kívülvilág előtt, hogy ők az életem részei, mert ők elfogadnak olyannak, amilyen vagyok. Sok-sok gyötrelmes hónappal később, a riporterség helyett a pszichológiát választva azt üzenném a leendő betegeimnek, akik félnek lépni, hogy a változás nehéz. Én már tudom, mert egy apró baleset is felkavarhatja az eddig megszokott életünket, ami rémisztőnek tűnhet. De ha hiszünk benne, hogy sikerül megtalálni a fényt a sötét alagút végén, már nem is olyan nehéz és félelmetes a dolog. Higgyétek el, én megtettem. Félttem, de sikerült, túlléptem a saját korlátaimon, és ha nekem sikerült, nektek is fog. Csak soha ne hagyjon el titeket a remény.

FELNŐTT KOROSZTÁLY

Név: Fekete Szilvia
Intézmény: Szent István Gimnázium Kalocsa
Kód: 2022/01/FE

Csonkolva teljes

Kinyitotta a szemét.

Az őszi napfény melegen sütött be az ablakon. Elmosolyodott, és nagyot nyújtózott az ágyon. Macska módjára ébredezett ezen a kellemes reggelen. Szemét lehunyva élvezte, ahogyan cirógatja, csikizi a szikrázó fényesség. Lezárt szemhéjain pirosan derengett át, szinte még így is bántóan erős és életteli volt. Ismét elmosolyodott, tovább hajlítgatta, nyújtóztatta tagjait.

Hirtelen jeges rémület öntötte el, megdermesztve a testét, majd letaglózta a másodperc tört része alatt megszületett gondolat, hogy nem érzi a jobb lábát. Szeme felpattant, lendületesen felült, és ugyanazzal a mozdulattal kétségbeesve rántotta le magáról a takarót.

Ekkor meglátta. A hálóinge alól nézett vele farkasszemet. A csonk. Csak így hívta. Valamivel a térde alatt hirtelen megszakadt, véget ért a lába.

Aztán már itt is voltak, bevillantak az öt évvel ezelőtti baleset képei.

Éppen az egyetemi atlétikaedzésről tartott hazafelé, várta a buszt, az utak csúszósak és jegesek voltak. Elmélázva gondolt a tavaszi atlétikai világbajnokságra. Ha továbbra is ilyen remek ütemben fejlődik, akkor esélyes lesz a dobogóra.

A következő pillanatban már a járdán ült, nem tudott arrébb mozdulni, és iszonyatosan fáj a lába. Pont vele szemben állt egy hatalmas kerék. Robosztus méreteivel fölé tornyosult, ettől kicsinek és roppant védtelennek érezte magát. Iszonyúan reszketett, és minél inkább igyekezett, annál jobban fokozódott a remegés... nem bírta abbahagyni... rengeteg kétségbeesett hang... szirénázó mentőautó... villogó fények... a dübörgő vér hangja... egy elmosódott arc, aki az ígéri segítenek. Ám amikor hozzáértek, akkor viszont a teste feladta. Elájult.

Csak az egyszerre ijesztő, ugyanakkor jótékonynak érzett sötétség maradt. Már nem fáj.

Ült az ágyon, riadtan ébredt, és meredten nézte a lábából megmaradt valamit. A csonkot. Mielőtt bárki is elmondhatta volna neki, már tudta. Rögtön értette, hogy az álmai köddé váltak. Minden megváltozott. Sikítani, kiabálni, üvölteni, ordítani szeretett volna, de csak ült az ágyon, markolta a hófehér, klórszagú lepedőt. Éppen csak lélegzett.

Ismét elkezdte húzni magával a sötétség. Megmozdította a lábát. A csonkot. Ám ekkor felfedezett rajta egy hatalmas vigyorgó száját és két nagy szemet...

Széles mosoly futotta el az arcát. Még a pánik érkezése előtt ráébredt, mindezt már régen maga mögött hagyta. Egy csillámtetoválás. Már kuncogott.

Valaki nagy hanggal trappolt fel a lépcsőn, majd döngő léptekkel közeledett.

Panni...

Ekkor már süllyedt is alatta az ágy.

- Anyu, anyu! Ugye vihetem én a lábadat a mai előadásra?

- Azt nem hinném, akkor én hogy megyek? – Panni erre csüggedten lógatni kezdte az orrát, ő pedig mosolyogva simogatta meg a fejét, közben a tegnapi estére gondolt, amikor kislánya apró kezei elkészítették a csillámtetoválást, és előtte gondosan bekrémezték a lábát. Alig bírt közben nyugton ülni, az apró kezek olyan puhán és csiklandósan érintették. Ő sikongatott, Panni hangosan nevetett, örömeiben visítva dolgozott a művön. Továbbra is farkasszemet néztek, de a csonk most gyönyörűnek és ragyogónak látszott. Pont olyanak. amely értékes, és ilyenek szeretik.

- Anyu, akkor legalább mindenki láthatná a szép tetkódat, amit készítettem, ha én vihetném a lábad! – nyafogott tovább Panni.

Nevetve érkezett az ajtóból a válasz mély, reszelős hangon:

- Panni, nem lehet, gyere! Hagyd anyát készülődni! Te pedig siess, mert elkésünk! – mosolygott, majd kézen fogta lányát, és el is tűntek az ajtóban. Rajta pedig végigfutott a férfit hallva a jól eső borzongás.

A férje. Panni pont olyan, mint ő. Humoros, gondoskodó és nyitott. Pont akkor talált rá, amikor a legnagyobb szüksége volt ezekre, és végül meg is mentette.

Mosolyogva dőlt hanyatt az ágyon, hogy élvezze még néhány pillanatig a napsütést. Behunyta szemét, és néhány percre elbóbiskolt.

A kávé illata betöltötte az orrát, és hívogatóan ébresztette. Ekkor egy vékonyka, de határozott hang kiabált fel az földszintről:

- Anya, kész a kávé, gyere! De most már biztos, hogy ugrándozva kell jönnöd, és mindenki látni fogja a tetkódat, mert nálam van a lábad!

Hangosan nevetve kezdett öltözködni. Boldognak és szerencsésnek érezte magát, hogy így teljes minden.

Még ő is.

Név: Schumacherné Horváth Mária
Intézmény: Bajai Újvárosi Általános Iskola
Kód: 2022/02/FE

PAPÍRHAJÓ

Nagyon picike súllyal születtem. Nem voltam még kettő kiló sem, meg is lepődött rajta mindenki.

A meglepetés csak akkor volt nagyobb, mikor anya egyszer rosszul lett, és ki kellett hívni hozzá a mentőt. Nagyon fájt a hasa, de fogalma sem volt, hogy miért. A kórházban derült ki, hogy lakó van a pocakjában. Erről nem tudott eddig senki. Még anya sem. Nem is sejtette. Voltak jelek, vagyis azok a bizonyos jelek nem voltak, aminek mindig lennie kellett volna, de anya nem törődött vele. Egyetemista volt, vizsga szezón. Csak arra koncentrált, hogy minden vizsgája sikerüljön. Nem is aggódott, nem ment orvoshoz, minden nap tanult reggeltől estig.

Szóval születéskor olyan pici voltam, hogy belefértem a szülész néni két kezébe. Mikor felsírtam, nem adtak oda anyának. Megmostak, megvizsgáltak, tüket szurkáltak belém, csöveket kötöttek hozzám, és rögtön beraktak egy nagy üvegdobozba. Kellemes meleg és világos volt benne. Heteket töltöttem el így, még anya se vehetett ki belőle, csak az üvegen keresztül nézegetett. Talán három hónap múlva vett kezébe először. Mivel apa is csak nagyon ritkán jöhetett be hozzám - a nagymamáék pedig egyáltalán nem -, ezért telefonon keresztül kapta a család a frissen készített fotókat rólam. Szelfik is készültek.

Egyik nap a doktorok azt mondták anyának, hogy elég nagy baj van velem, ezért nem mehetünk haza. Az egyik ok a kis súlyom volt azt tudom, a másik talán az oxigénhiány. Azt hiszem ezt a szót mondták többször, emiatt lett volna veszélyes az, hogy hazamenjünk. A vizsgálati eredményeim nem voltak valami fényesek, sokkal rosszabbak, mint a többi kisgyereknek, akik akkortájt születtek, mint én. De erre még az is rátett egy lapáttal, hogy azt mondták csak másfél éves koromban fog kiderülni az, hogy a koraszülöttség miatt miben leszek más, mint a többiek. Anyát felkészítették arra is- legalábbis megpróbálták-, hogy nekem lassabban fog majd menni minden, vagy egyáltalán sehogy. Neki kell majd helyettem sok mindent megcsinálni.

Elég sok idő telt el mire hazamehettünk a kórházból. Apa és a papa addigra egy nagyon szép szobát csinált nekem, ami tele volt színes dolgokkal. Sokkal szebb volt, mint a kórház fehér falai.

Az első néhány hónapban, elég sokszor jöttek hozzánk vendégek, rokonok, akik mindig ajándékkal érkeztek. Volt egy néni, aki hetente jött hozzánk, de ajándékot sose hozott. Egy nagy táská volt nála, amiben csak papírok voltak, azokra írkált mindenfélét. Szerettem, mert

mindig mosolygott rám. Anya is szerethette, mert boldogan mesélt rólam, bár néha sírt is. Nem tudom, hogy miért, nem igazán értettem az egészet, hogy a néninek miért olyan fontos, hogy én miket csinállok. Sose ment el úgy, hogy velem ne foglalkozott volna. Az ágyra fektetett, a szőnyegre, anya ölébe rakott vagy éppen a sajátjába. Ilyenkor mindig tornáztunk. Hol a lábam emelgette, hol a kezeimet, hol arra próbált rászedni, hogy a kezét fogva felüljek. Ezerszer is megcsináltatott mindent, mikor egyszer végre sikerült felülnöm. Ekkor megint visszafektetett és kezdtük előlről. A néni megdicsért, anya meg tapsolt. Én nem értettem azt, hogyha egyszer sikerült valamit megcsinálnom, akkor miért ismételtetik el velem állandóan. Amikor nagyobbacska lettem, ugyanaz volt a beszéddel is. Mondd ezt, mondd azt! Sokszor nem sikerült kimondanom, amit az én koromban már kellett volna. Ha lehetett, inkább csak mutogattam. Tudtam, hogy mit szeretnék, de sajnós a szám és a nyelvem nem engedelmeskedett. Sokszor nyűgös és mérges voltam, beszéltem, odamutattam, rámutattam, de mégsem értették, hogy mit akarok.

A család már nagyjából kitalálta a gondolataimat, de az utcán és az oviban elég nehéz volt a dolgom. Igen, az utcán és az oviban. Négy éves korom előtt, amikor még nem voltam elég nagyfiú ahhoz, hogy óvodába menjek csak az utcán sétálgattunk. Akikkel találoztunk, azzal megálltunk beszélgetni, akit nem ismertünk, azoknak csak köszöntünk. Legalábbis illett volna, mert én inkább csendben maradtam, vagy elbújtam a mögé, akivel voltam.

A kiruccanások során az egyik kedvenc helyem a játszótér volt. Ha útba esett, akkor mindig megálltunk. És anya tett róla, hogy útba essen. Néha a kis homokozó készletem volt nálam, máskor a kedvenc labdámat vittük. A többi gyerek is vitt játékokat. Nem voltam a játszótéren az a kis szégyenlős fiú, mert már nagyon jól ismertem a helyet. A homokozómat, a hintámat, a mászókámat, a csúszdám. Úgy éreztem akkor, hogy az egész az én birodalmam. Más gyerekek, sajnós ezt nem így gondolták. Nem értettem azt, hogyha az én kisvödröm is olyan, mint az övék, a labdám is, akkor miért nem akarnak velem játszani? Mert az én vödröm kék, és mert az én labdám pöttyök vannak? Amikor ott vannak a homokban, és én odamegyek hozzájuk, velem miért nem akar játszani senki? Miért nem beszélnek hozzám? Ha beszélnek hozzájuk, miért nem válaszolnak? Nekem miért nem adják oda a piros lapátot? Miért mondja az anyukájuk, hogy akkor gyere el onnan, és játssz kicsit odébb! Miért ne foglalkozzanak velem? Miért ne foglalkozzanak azzal, amit mondok? Miért az én anyukámat kérdezik meg, hogy én mit mondtam? Miért mondják rám, hogy ő más?

Négy éves voltam, amikor először óvodába mentem. Tudom, mert megszámláltam a tortán a gyertyákat, többször is, hogy biztos legyen a dolog.

Az óvodába illeszkedés nagyon nehezen ment. Bevittek egy olyan terembe, ami telis-tele volt játékokkal és gyerekekkel. Fura volt, hogy a játékok nem a polcon, a szőnyegen voltak, mint otthon, hanem a gyerekeknél. Anya is más volt. Csak beült a sarokba, és onnan nézett. Egyszer csak megláttam egy tökéletes játékot, egy dömpert. Azért volt tökéletes, mert ilyen otthon is volt. Az oldalára akartam fordítani, és pörgetni a kerekét. Ekkor fura dolog történt. Egy kislány visszahúzta azzal, hogy az övé. Mi az, hogy az övé? Az én dömperem. Felháborodtam, próbáltam elvenni tőle, de nem adta vissza. Próbáltam kérni is, de nem értette, hogy mit mondok. Grimaszokat vágott, és elment a dömperrel együtt. Odamentem másokhoz is, de nem akartak velem játszani. Az óvónénihez mentek árulkodni, még azt is mondták, hogy csapkodom őket, nem tudok jól viselkedni.

A közös játékok közben sohasem fogták meg a kezem, nem ültek mellém, nem választottak párnak. Teljesen egyedül voltam, nagyon hosszú ideig. A dadogóssal senki nem akart együtt lenni.

Az óvónéni mesélése közben mindig tettem-vettem. Lefoglaltam magam, úgy hallgattam a mesét. Amikor csörögtem-zörögtem, a többiek nem tudtak figyelni, de amikor halk játékot találtam magamnak, olyankor senki nem szólt. Örültek, hogy nyugi van. Egyszer csak történt valami. Csendben játszottam, mikor azt vettem észre, mindenki rám figyelt. Rám! Először csak egy kisfiú, aztán kettő, aztán három. Azt hallottam, hogy „Vaoo! Húha! Nézzétek!”. Na, ekkor már az egész csoport engem nézett, körülálltak. Nem is érdekelte őket már a mese. De miért? Nem csináltam semmit. De mégis, egy olyan dolgot csináltam akkor, amit rajtam kívül senki nem tudott. Csak én és az apukám. Vele csináltunk mindig ilyet, amikor nagyon fáradt voltam, és nem volt kedvem semmihez. Az ölébe vett, vagy maga mellé ültetett. Papírlapokat vettünk elő, és különböző figurákat csináltunk. Ugyanezt csináltam most is. Félbehajtottam a lapot, aztán négybe, kifordítottam, majd háromszöget csináltam belőle. Kis sótartót hajtogattam, nem is egyet, hanem többet. Hajót, de nem ám azt az egyszerűt, hanem a kétkéményeset, vadászrepülőt, abból is többfélét, némelyiket még reptetni is lehetett.

Nagyon csodálkoztak a gyerekek. Valaki a nagytesójánál már látott ilyet, de soha nem kapta meg tőle. Volt, aki megveregette a vállam, és megszólított.

Tudsz ilyet csinálni nekem is? Ez nagyon szép! Én nem tudok papírból csinálni semmit. Én is szeretnék! -jött másik irányból egy aranyos hang. Nekem is! Nekem is! Én egy olyan kis taticát szeretnék. El voltam teljesen képedve. Valaki tőlem kért valamit? Hozzám beszélnek? Egyáltalán miért kell nekik is ilyen? Valami nagy baj van velem. Nem tudom, hogy mi ez, szólni kellene az óvónéninek. Olyat érzek, amit eddig nem. Fájt már sokszor a hasam, de így még nem. Valami ott bizsereg belül a hasamban, és a szívem is olyan gyorsan ver. Én rosszul

vagyok, a többiek meg csak jönnek sorra a kéréseikkel. Most miért nem rohannak az óvónénihez, hogy a dadogós ezt meg azt csinálta? Miért maradnak itt körülöttem? Miért nyújtja mindenki a kezével a lapokat? Miért mosolyognak rám? Miért simogatják a fejem? Most miért guggolnak oda hozzám? Talán ez lehet az, amiről anya mindig mesélt? Hogy milyen a barátság, milyenek a barátok?

Ha ez az! Akkor én ezután már nem akarok semmi mást, csak barátokat! Se dömpert, se pöttyös labdát, csak barátokat! Akik mindig ott vannak mellettem, veregetik a vállam, és simogatják a fejem. Már nem a dadogós vagyok, aki kilóg a többiek közül, hanem Ábel, aki egy a többiek között!

Név: Szabadi Nóra
Intézmény: Kalocsai Nebuló Általános Iskola, Szakiskola, Készségfejlesztő Iskola, Fejlesztő Nevelés-oktatást Végző Iskola és Egységes Gyógypedagógiai Módszertani Intézmény
Kód: 2022/03/FE

A pillanat

Van, hogy az a bizonyos pillanat elérkezik, és szinte úgy érzed, arcon csap. Ez egy felismerés. Egy felismerés arról, hogy mindaz, amit eddig hittél, gondoltál, éreztél csupán illúziók sora volt. Pontosan így történt ez velem is...

Muszáj a legelején kezdenem, hogy valóban megértsd, miről is van szó.

Kislány koromban mindig a szerelemről ábrándoztam. Arról, hogy egyszer csak betoppan az életembe valaki, aki teljesen elveszi az eszemet, és boldogan élünk, amíg... tudod. Mindig tudtam, hogy mit szeretnék az élettől. Egy nagyon nagy és nagyon boldog családot. Legalább három, de az sem baj, ha négy gyerekkel. Összhangot. Boldogságot. Humort és megértést a nehéz időkben. És lám: ez pontosan így lett. Talán még azt is mondhatnám, hogy meglepő módon, de mivel mindig is tudtam, hogy mit szeretnék, így nem is igazán volt más lehetőség. Szinte mesébe illően történt minden: egy átlagos nap, annak megszokott, átlagos eseményeivel. Tudod, amikor felkelsz, elindulsz a munkába (nyilván kapkodva, sietve, mert elment az idő azzal, hogy eldöntsd, mit is vegyél fel aznap) és mint mindig, ilyenkor történnek a legváratlanabb események.

Gyorsan állnál ki az autóval és közben hallasz egy puffanást. A semmiből tűnt fel, nem is láttad és ő sem látott téged. Így véletlen - már ha valójában léteznek véletlenek - egy férfi nekijajt a kocsidnak oldalról, letörve annak visszapillantóját. Kiszállsz, és mérgedben elkezdesz kiabálni. *A már amúgy is borzasztó reggeled hogyan lehetne még ennél is rosszabb? Hogyan lehetséges ez? Miért nem tudott figyelni? Miért kellett letörni azt a tükröt? Most hogy fogok odaérni időben?* Ilyen és ehhez hasonló gondolataid vannak, amelyeket meggondolatlanul, hangosan kiabálva mindenki tudtára adsz. Majd egyszer csak felpillantasz és meglátod Őt. Őt, akinek belenézel a szemébe és már hirtelen el is szállt a haragod. És tudod, érzed, hogy innentől minden más lesz.

Mondtam, szinte hihetetlen, mesébe illő történet. És innentől minden az. Egy csodás élet. Csodás ház, hatalmas kerttel. Három csodás gyermek, akiknek a világon bármit megadnál. És egy csodálatos férj, társ, aki akármennyire is nem figyel mások visszapillantójára, éppannyira ügyel arra, hogy boldoggá tegye azokat, akiket szeret.

A boldogság már-már mámorító, így felmerül bennetek a kérdés: mi lenne, ha még egy csodás gyermekkel bővülne a már amúgy is nagyon csodás családotok?

Persze, mint minden mesében, az enyémben is kell, hogy legyen valami nehézség, amivel a főhősnek meg kell küzdenie. És itt következik a fordulat a történetemben.

Kismamának lenni a negyedszer semmivel sem volt másabb, mint az első három alkalommal. Minden a megszokott módon, rendben alakult. Mindannyian boldogan vártuk, hogy családjunk új tagja világra jöjjön és bearanyozza napjainkat. El is jött a perc, amikor éreztem, indulni kell, mert Lili már legalább annyira szeretne megpillantani bennünket, amennyire mi őt. El is indultunk a kórházba.

Minden porcikám fáj, de nem érdekelt semmi, csakis az, hogy Lili jól legyen. Aztán egyszer feltűnt, hogy a körülöttem lévő emberek furcsán összesúgnak és... tudod, van az a nézés, ahogy akkor nézel valakire, amikor szeretnél egy kicsit átvenni a fájdalomából, hogy ne fájjon neki annyira. Na, pontosan ilyen tekintettel néztek rám is. Hirtelen olyan érzésem támadt, mintha víz alatt lennék. Nem hallottam, hogy mit mondanak az emberek és szinte elsötétült, homályba borult minden. Lilit kivitték, meg sem nézhettem, és körülöttem egy percre (vagy talán többre is) megállt a világ.

Lilit azonnal meg kellett műteni. Próbálták elmondani az orvosok, hogy miért. Emlékszem rá, hogy valami komplikációról beszéltek, de őszintén szólva, egy idő után - bár láttam, ahogy a doktorúr szája mozog - nem hallottam, hogy mit mond... tudod, megint jött az a víz alatti, sötét érzés.

Pár órával később, mikor sikerült összeszednem magam - már amennyire egy anya ilyen helyzetben képes összeszedni magát - a férjem elmondta, hogy Lili műtete sikeres volt, nincs életveszélyben, de valószínűleg további műtétekre lesz szükség, és előfordulhat, hogy az egyik szemére nem fog látni a későbbiekben.

Gondolom, most azt hiszed, hogy erről beszéltem az elején. Hogy ez lehet az a pillanat, ami annyira arcon csapott. De tudod, valójában nem ez volt az. Az a pillanat évekkel később érkezett el.

Lili születését követően rengeteg különböző érzés kavargott bennem. Hihetetlenül sajnáltam azt az ártatlan, kicsi lányt, akinek műtétek sorát kellett átélnie már ilyen fiatal korában. Közben pedig végtelenül hálás voltam azért, hogy Lili megszületett és a történetek ellenére is (pontosan, ahogy azt vártuk) minden napunkat bearanyozta. Az orvosok jóslata azonban beigazolódtott, és bár szemklinikák sorát jártuk végig, Lili bal szemét nem tudták rendbe hozni. Én pedig, mint egy igazán jó anyatigris - tudod, amilyenek a filmekben is szerepelnek - mindenben Lili mellett álltam, és igyekeztem nem mutatni, mennyire aggódom érte. Érte, de nem amiatt, hogy nem fog

boldogulni az életemben, hanem amiatt, hogy ne érje bántódás mások miatt. Leginkább attól félttem, hogy csúfolni fogják a társai az óvodában, iskolában, mert valljuk be, a gyerekek elég gonoszak tudnak lenni, még ha legtöbbször nem is szándékosan.

Szerencsére Lilit elfogadták a társai: voltak barátai és úgy tűnt, szeretnek vele játszani. De mindig bennem volt az az érzés, hogy bántani fogják. Hogy lehet, hogy ez valójában csak egy álca és igazából nem is fogadják el őt annyira, amennyire kellene. Vagy mi van akkor, ha Lili csak úgy tesz, mintha minden rendben lenne, miközben mégis csúfolják, csak nem meri elmondani?

Egy idő után ez szinte már a rögeszmémé vált. Nem tudtam másra gondolni, csak olyan gondolataim voltak, mint: „Szegény Lili! Nem szereti más, csak a családja! Nem baj, mi itt vagyunk neki! Összetartunk. Csak is kizárólag ránk számíthat az életben.” Valahogy így teltek a mindennapok: humorral, boldogságban, közben mégis tele aggodalommal, félelemmel, amit Lilinek és a testvéreinek sosem szabadott érzékelnie.

Oké-oké, tudom, már sokat meséltem mindenről, de mikor jön már az a bizonyos pillanat? Most. Itt jön a lényeg.

Szóval: egyik este megkértem a férjemet, hogy menjen el a boltba tejért. Szerettem volna kedveskedni a gyerekeknek valami finomsággal, de mint minden rendes háztartásban, nyilván nálunk is akkor fogyott el a tej, amikor a leginkább szükség lett volna rá.

Lilivel együtt ment el a boltba, ami jól jött, mert így volt egy kis időm összepakolni a hatalmas rumlit, amit napközben csináltak a gyerekek. Amikor hazaérték a bevásárlásból, láttam, hogy az a csodálatos szempár, ami a visszapillantómmal együtt a szívemet is pillanatok alatt magával ragadta, könnyekkel küszködve tekint rám. Nem értettem. Elmentek boltba. Húsz perc sem volt az egész. Mégis mi történhetett ennyi idő alatt? Miközben a gondolatok cikáztak az amúgy is aggodásra hajlamos elmémben, Lilire pillantottam, aki szorosán ölelt magához valamit. Végül a férjemet megtörte a csendet és elcsukló hangon megszólalt:

- Lili! Mustasd meg anyunak, mit kaptál!

- Nézd anyu, mit vett nekem apu!

Lili felém nyújtott egy nyuszi, és ahogy a kezembe vettem megláttam, hogy a nyuszi egyik füle hiányzik. Újabb gondolatok özönlöttek a fejembe, hihetetlen gyorsasággal: *Nem hiszem el! Férfiak! Miért vett meg egy selejtes plüssöt? Igazán körülnézhetett volna, hogy olyat keressen, ami nincs elszakadva!* – gondoltam magamban első ránézésre, majd a hirtelen jött gondolataimat elhessegetve, végül megszólaltam:

- De hát... hol hagyta el ez a nyuszi az egyik fülét?

A férjemet válaszolt:

- Ezt választotta. Több nyuszit is megnézett, de ő azt mondta, hogy ezt szeretné hazahozni. Próbáltam lebeszélni róla, de... - ismét elcsuklott a hangja. Nem tudta befejezni a mondatot és én még inkább nem értettem ezt az egészet. *Oké, végül is csak egy plüss nyúlról van szó, mindegy. Nem gond. Így hozták el, ezt szerette volna Lili, hát legyen. Miért sír mégis az apja?*

- Kicsim, hogy hogy ezt a nyuszit választottad? – kérdeztem zavarodottan.

És itt van. A történet eleje óta várva várt pillanat. A pillanat, ami arcon csap és felismerésre kényszerít. És aminek hatására hirtelen mindent másképp látsz.

- Anyu! Hát nem érted? Hiányzik az egyik füle és így senki nem vitte volna haza. Neki is kell egy barát, aki játszik vele, ahogy velem is játszik a Tina meg a Boti. Sokkal jobb, ha van barátunk és nem vagyunk egyedül. Neki is kell egy igazi barát, mostantól én leszek az.

Ekkor értettem meg az egészet. Minden, amit eddig hittem, amitől eddig tartottam, amitől eddig próbáltam megóvni Lilit, csupán az én fejemben létezett, mert a valóságban Lilit valódi barátok veszik körül és tényleg, valóban, igazán boldog.

Tudod, soha nem felejttem el ezt a pillanatot. Azt, hogy a nyolc éves kislányom tartott elém tükürt és tanított meg arra, hogy bármennyire is szerettem volna őt megvédeni másoktól, valójában én voltam az, aki egész idő alatt leginkább a bal szemére fókuszált, míg másoknak mondhatni fel sem tűnt. Rájöttem, hogy nem szabad a gondolataink fogságában élnünk. Ez a pillanat visszarántott a valóságba, ennek legjobb értelmében, és ettől a pillanattól kezdve mindent másként láttam.

KATEGÓRIÁN KÍVÜLI ALKOTÁSOK

Név: Gál Klára
Osztályfok: 11.
Intézmény: Bajai EGYMI Készségfejlesztő Iskola
Felkészítő: Kővári-Monda Adrienn

Kitti világa

Kitti fejében más a világ, mint másokéban. Ő azonban nem foglalkozik azzal, hogy mások mit gondolnak, mert tudja, hogy mit csinál. Néha olyan dolgokat tesz, amit mások nem, ezért egy kicsit furcsának tartják, pedig ő kedves, segítőkész, bátor és érdekes.

Szereti a szüleit és szót fogad nekik. Az idős emberekkel finoman beszél és tiszteli őket. Szívesen ad energiát másoknak. Ilyenkor összedörzsöli a tenyereit, majd ráteszi a kezét valaki vállára. Így adja át az erőt. Akik kapják, azt mondják, hogy nagyon jó érzés, nyugtató hatása van.

Kitti a legtöbb idejét az osztálytársaival, a tanáraival, a szüleivel és az ismerőseivel tölti. De vannak olyan alkalmak, amikor már nem akar velük beszélgetni, vagy dolgozni, mert egyedül szeretne lenni. Kell egy kis szabad tér számára. Ilyenkor hiába szólnak a tanárai, vagy a társai. Nem hallja őket, mert az agya máson gondolkodik, legtöbbször zenéken és filmekben, mert azokat nagyon szereti. Általában ez 10 percig tart, néha tovább. Utána mindig jobban, könnyebben mennek a dolgok neki.

Néha elképzei, hogy 1-1 film szereplőjével beszél. Ilyenkor kéri őket, hogy segítsenek neki, ha elfelejt dolgokat, adjanak ötletet, ha verset ír, vagy gyógyítsák meg, ha fáj valamije.

Egyeseket a játék, a rajzolás, az írás, a montázkészítés nyugtat meg. Anyukáját az ölelés, apukáját a festés. Őt a zene, a filmek és a saját belső világa pihenteti, az ad neki erőt. Tudja, hogy az emberek különböző dolgokat szeretnek. Mindenki másként nézi a világot. De tudja azt is, hogy mindannyian ugyanazok: EMBEREK.

Név: Szabó Anikó
Osztályfok: 12.
Intézmény: Bajai EGYMI Készségfejlesztő Iskola
Felkészítő: Mátrai Anna Mária

Beni

A mese főszereplője Beni. Születése nem olyan volt, mint a többi fiúé. Beni más, mint a többi fiú.

3 éves volt, mikor új családba került. Beni nagyon játékos és szeret barátkozni. Új családját is hamar megszerette. Mintha oda született volna. Mindig sokat nevet és másokat is mosolyra derít.

Beni másképp jelzi szükségleteit, mint a többi fiú. Ha tévét szeretne nézni, rámutat, hogy kapcsolják be. Ha enni szeretne, megsimogatja a pocakját. Ha valami finomságra vágyik, örömmel ugrándozik és mutat az édességespolcra. Ritkán lehet hallani a hangját. Lehet attól félni, hogy a gonosz Ursula elveszi tőle. Beni más, mint a többi fiú.

Beni retteg a WC-Manótól. A mosdót messziről elkerüli. Úgy viselkedik, mint egy király, mert a mosdásra sincs gondja, de trónolni nem trónol. Beni más, mint a többi fiú.

Viszont Beni szeret tanulni, kíváncsi a világra. Örül, ha új dolgok történnek vele. Nagyon szereti a testvéreit és az állatokat. Szívesen hallgat zenét és néz videókat. Szívesen van a szabad levegőn, nyáron a strandolás a mindene. Lehet, hogy sok mindent nem ért, vagy sok mindenre nem képes egyedül, de ugyanaz teszi boldoggá, mint bárki mást. Sokat foglalkoznak vele, mindent megadnak neki, amire szüksége van. Lassan felnő, de tudja, hogy családjára mindig számíthat. Beni nem más, ugyanolyan, mint a többi fiú.

Név: Kistamás Áron
Osztályfok: 11.
Intézmény: Bajai EGYMI Készségfejlesztő Iskola
Felkészítő: Csicsor Andrea Zsuzsanna

ÉN

Én vagyok a tripla X,
Nem számít, hogy ki mit hisz!
Kedvenc számom a 21,
Jól megy nekem az egy szer egy!
Genetikám egyedül álló,
Minden rossznak ellenálló.
Egyéni és megunthatatlan!
A természetem ellenállhatatlan!
Egész napom egy csoda,
Nem bánkódom soha!
Szeretek iskolába járni,
Sok szép lányt lehet itt látni!
Olvasni is szeretek,
Imádom a könyveket!
Rímbe szedtem, amit tudtam
Köszönöm, hogy meghallgattattam!